3L
[illegible] M3o BV
M31·2·7
188784

875
egd. No. M. 2873.

பாலவித்யா சந்தா விபரம்.

இந்தியா, பர்மா, ஸிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு தபாற்கூலியுள்பட ரூபா. 1—8—0

சிங்கப்பூர், பினங், தென்னாப்பிரிக்கா, ஜாவா முதலிய வெளி நாடுகளுக்கு முன்பணம் ரூபா 2—0—0

ஜீவிய சந்தா உள்நாட்டிற்கு ரூ 15 வெளி நாட்டிற்கு ரூ 20.

ஒரு வருஷத்திற்குக் குறைந்த சந்தா இல்லை.

"பாலவித்யா" தனி சஞ்சிகை அணா மூன்று

சந்தாதாரர்களுக்கு முக்கிய அறிவிப்பு.

(1) சந்தாதாரர்கள் எந்தமாதத்தில் சந்தாதாரராய்ச் சேர்ந்தாலும் ஜனவரி மாதத்திலிருந்தே கணக்கு வைக்கப்பட்டு முன் மாதத்திய சஞ்சிகைகளையெல்லாம் அனுப்புவிக்கப்படும்.

(2) நமது பத்திரிகை பிரதி இங்கிலீஷ் கடைசி தேதியில் வெளிவரும். பத்திரிகை வெளியான பத்து தினங்களுக்குள், அது உங்களுக்கு வந்து சேராவிட்டால், உடனே எங்களுக்கு எழுதினால் நாங்கள் கவனிப்போம். அதற்கு மேற்பட்டால் சஞ்சிகையின் கிரயத்திற்காக மூன்று அணா தபால்பில்லை வாங்கி அனுப்பினால்தான் மறுபடியும் ஸஞ்சிகை அனுப்பப்படும்

(3) சந்தாதாரர்கள் தமது சந்தாத் தொகையை முன்னதாக மணியார்டர் பண்ணிவிட்டால் இருபாலர்க்கும் ஸௌகர்யம். வி.பி. யில் அனுப்புவதாயிருந்தால் சந்தாதாரர்களுக்கு நான்கு அணா அதிகமாக செலவாகிறது. சிங்கப்பூர், பினங்கு முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு வி. பி.யில் அனுப்பமுடியாது. அவர்கள் முன்பணம் மணியார்டர் செய்தாவது பிரிட்டிஷ் போஸ்டல் ஆர்டர்கள் வாங்கியனுப்பித்தாவது சந்தாதாரராகச் சேரவேண்டும்.

(4) சந்தாதாரர்கள் நமக்கு கடிதம் எழுதும்போது எப்பொழுதும் சந்தா நம்பரை எழுதவேண்டும். பதில் வேண்டுவோர் ரிப்ளை கார்டாவது தபால் பில்லையாவது வைத்து அனுப்பவேண்டும்.

(5) முக்கிய குறிப்பு:—நமது ஸஞ்சிகைக்கு சிறந்த கட்டுரைகளும் அரியவியாஸங்களும் மற்றும் உள்ள அரிய நீதி ஸாரங்களும் பிரசுரிப்பதற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும், அப்படி அனுப்பப்படுபவைகளை ஸஞ்சிகை பிரசுரிக்கும் தேதிக்கு போதுமான காலம் முந்தியே அனுப்பவேண்டும்.

விளம்பர விகிதம்.

ஒரு மாதத்திற்கு, முழுப்பக்கம் ரூ 20 அரைப் பக்கம் ரூ 11

மற்றபடி நீண்டகால விளம்பரத்திற்கு எங்கள் ஆபீஸுக்கு எழுதவும்.

பாலவித்யா ஆபீஸ்,

நெ. 5, கீழ் அய்யன் தெரு, ஸ்ரீவித்யா பிரஸ், கும்பகோணம்.

பால வித்யா.

(மாதப் பத்திரிகை)

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் ... றும
கல்லார் அறிவிலா தார்"
"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது ...வு"

... ஆவணக் காப்பக ...
188784
1931

தொகுதி II	1931ஹு ஜூலை... பிரஜோத்பத்திஹு ஆடிமீ	... VII

ஹாஸ்யம்.

(பிரஸங்கி திரட்டியது)

தகப்பன்:—என் மகன் மிகவும் புத்திசாலி, ரொம்பவும் நல்ல பிள்ளை. ஆனால் கொஞ்சம் விஷமம்.

நண்பர்:—தெரிகிறது. அன்று தாம் மனைவி சகிதமாய் படுத்திருக்கும்போது உம்முடைய தலை மயிரையும், மனைவியின் கூந்தலையும் இணை பிரியாமல் கட்டினான் அன்றோ?

* * * *

ஹோட்டல்காரன்:—ஓய் ஐயர்! அல்வாவும் பச்சியும் பகோடாவும் வயிறாரத் தின்றுவிட்டு ஒரணா கொடுக்கிறீரே; எடும் மிச்சம் 8 அணாவையும்.

ஐயர்:—நான் கேட்டது ஓரணாவுக் கேதாவது. அவர் பல பெயர்களை சொல்ல, அவ்வளவும் 1 அணாவுக்கென்று சாப்பிட்டுவிட்டேன் மன்னிக்கவும்.

* * *

இங்கும் அங்கும்.

(பிரஸங்கி தொகுத்தது.)

[illegible]த்தம குணங்களை அவனுடைய சேர்க்கையினால் காணலாம்; ஆனால் இ[illegible]வத்தில் எல்லோரும் பசுத்தோல் போர்த்த புலிகளாய் இருக்கின்[illegible]யென்று பிரசங்கிக்கு வருத்தம்.

*　　*　　*　　*

பிரஸங்கியை ஒருவர் "நீ எப்ப[illegible] இவ்வளவு பிரசித்தமாய் இருக்கிறாய்?" என்றதற்கு நம் பிரசங்கி [illegible]தும் தயங்காது "அடிக்கடி கட்சி மாறிக்கொண்டிருப்பதினால்தான்" என்றாராம்.

*　　*　　*　　*

ஒரு நாட்டுப்[illegible] பிரசங்கியை நோக்கி "ஐயா! காந்தி என்னமோ சண்டை போட்டாராம்; அதனால் வந்த நன்மை என்ன?" என்றார். அதற்கு பிரசங்கி "மற்ற நன்மைகள் தற்சமயம் ஏற்படாவிடினும் முதலில் சோதிடர்களுக்கும், பழைய ஓலைசுவடிகளுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் போதிய அளவுக்கு மேலேயே நன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது" என்றார்.

*　　*　　*　　*

"உண்டவனுக்கு ஊட்டுதலே இந்தக்காலம்" என்று வெறுப்புடன் சலித்துக்கூறிய ஓர் முடவனைக் கண்ட நம் பிரசங்கி "ஏனப்பா! உனக்கிவ்வளவு வருத்தம்" என, அன்னவன் "இவ்வீட்டு வாயிலில் 1 மணி நேரமாய் கதறியும் ஒன்றும் காணோம். இப்போதான் சாப்பிட்டு வந்த கௌன்ஸிலர் ஒருவருக்கு பின்பும் விருந்து நடக்கிறதேயென்றுதான் வருத்தம்" என்றானாம்.

*　　*　　*　　*

"உழுதுண்டு வாழ்வதற்கொப்பில்லை" என்ற பொன்மொழி "இறந்துண்டு வாழ்வதற்கு ஒப்பில்லை" என்றுதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று வாதம் செய்யும் நண்பருக்கு என்ன மறுமொழி கொடுப்பது என்று பிரசங்கி அன்பர்களைக் கேட்கிறான்.

*　　*　　*　　*

இலங்கைக்குச் சென்ற நமது பிரசங்கி இப்போதுதான் "இக்கரைக்கக்கரைப்பச்சை" என்பதை உணர்ந்தேன் என்று நண்பர்களுக்கு விஷயமாய்க் கூறுகிறான்.

*　　*　　*　　*

அனுபவாலக்குறிப்புகள்.

[கடலூர், வெ. இராமச்சந்திரன்.]

சிலர், தங்களது குடும்பகஷ்டங்களையும், பாடுகளையும், சிலவுகளையும், மனக்கவலைகளையும், மற்றவரிடம் சலிப்பின்றி வெகுவாகச் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் கேட்போருக்கோ அதில் சிறிதும் சிரத்தையில்லை. ஆயினும், சரி யென்றும், மேல் சொல்லுங்கள் எனவும் தலையாட்ட நேர்கிறது. போதும் நிறுத்திவிடுங்கள் என்று சொல்லிவிடுவதற்கும் இல்லை. அவர் சொல்லி முடிக்கிறவரையில் அக்கறையுடன் கேட்பதாக நடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்த அனுபவம் உண்டா இல்லையா?

*　　*　　*　　*

அதிகம் படித்து பட்டம் பெற்றுவிட்டதினாலேயே ஒருவனை அறிவாளி, யோக்கியன் என்று நிர்மாணிப்பதற்கில்லை. பல விஷயங்களில் மிகக் கேவலமாகவும் இழிந்த முறையிலும் நடந்துகொள்கின்றனர். இத்தகையோரின் உள் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு தூரவிலகி ஒதுங்கிவிடுபவர் சிலரே.

*　　*　　*　　*

அநேக நூல்களைப் படித்திருக்கலாம். பல சாஸ்திரங்களும் அறிந்திருக்கலாம். அதனாலேயே எல்லாவிஷயங்களிலும் கரைகண்டவனென்று தன்னுள் நினைத்துக்கொண்டு யாவும் தெரிந்தாற்போல் யாவற்றையும் மேற்போட்டுக்கொண்டு பேசவருதல் அறியாமையும் திமிருமாகும்.

*　　*　　*　　*

குறித்த தேதியில் வருவதாகக் கடிதம் எழுதுகின்றனர். ரயிலடிக்குச் சென்று சந்திக்கப்போனால் ஏமாற்றமே. மறு வண்டியில் வருகிறார். வந்ததும் நேராக நம்மிடத்திற்கு வராமல் அடுத்த ஊரிலுள்ள மற்றொரு உறவினர் வீட்டில் தங்குகிறார். நமக்கும் அவர் வந்து அங்குள்ளது தெரிகிறது. நாமும் அவரே வரட்டுமென்று சும்மாயிருக்கிறோம். அவரும் சிலநாள் இருந்துவிட்டு தன் ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிடுகிறார். அவர் புறப்பட்டது தெரிந்து நாம் அவருக்கும் நமக்குமுள்ள ஒரு பிரிக்கமுடியாது பிணிக்கப்பட்டிருக்கும் உறவின் முறை தொடர்பால் முதலில் போகவேண்டாமென்றிருந்தும், பின் மூலகாரணமான ஒன்றினை காந்தம்போன்ற சக்தியால் இழுக்கப்பட்டு, அன்றை ரயிலடியில் சென்று சந்தித்து அளவளாவிப் பேசுகிறோம்.

அன்னார் தான் வாராதிருந்ததற்காக சில நொண்டிச் சமாதானங்கள் சொல்லுகிறார். மறுமுறை வரும்பொழுது கட்டாயம் நேராக நம் வீட்டுக்கு வருவதாகத் தெரிவித்துக் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டா மெனப் பன்முறை வேண்டுகிறார் நாமும் விடைபெற்றுத் திரும்புகிறோம். ஆனால் நாம் அவர் செய்தமாதிரி ஒரு முறை செய்தால் பலமான மனஸ்தாபம், கோபம் வந்துவிடுகிறது. தான் எப்படி பிறரிடமோ அவ்வாறே பிறரும் நம்மிடமிருப்பர் என்பதை ஏனோ இவர்கள் கவனிப்பதில்லை? (தமிழ்ப்பித்தன்)

* * * *

பல புஸ்தகங்களையும், கட்டுரைகளையும், நவீனங்களையும் எழுதியிருக்கலாம் அதனாலேயே மற்றோர்முறை அவற்றை அப்படியே எழுதவேண்டுமெனின் முடியா. இவ்வகையில் மிகக் கஷ்டப்பட்டு ஒரு கட்டுரை யெழுதி அது காணாமற்போயின் பெருங்கவலை, துன்பம். அம்மாதிரி மறுபடி எழுதிமுடிக்கக் கருதின் கூடுவதில்லை. எழுதும் யாவும் நமக்குப் பின் மறைந்து நிற்கும் ஒரு சக்தியே செய்யும் சைகை. இவ்வாறிருக்கையில், ஒரு நூலை நாமே எழுதினோமென்று எங்ஙனம் பெருமைகொள்ளமுடியும்?

* * * *

இவ்வுலக கீர்த்தி, புகழ், கௌரவம், மரியாதை, வீண் ஆரவார தடபுடல் இவை யாவும் வெளிவேஷமே. உண்மையைத் தாக்கின் யாவும் வயிற்றுப்பாட்டுச் சங்கதியாகவே முடியும். 'நாழியரிசிக்கே நாம்' என்பதை கவனிக்க.

* * * *

வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும் கடிதம் வரத் தவறின் பெரும் ஏமாற்றம், கவலை. ஒரு மனிதனுடைய அன்றைய வேலைகள் சரிவர நடந்து பூர்த்திபெறுவது அன்று வந்துள்ள காலைத் தபால்களை அவன் பார்த்ததும் கூறிவிடலாம். எதிர்பார்ப்பில் ஏமாற்றம் நேரிடின், யாவும் அரைகுறை; தடங்கலாகவே முடியும்.

* * * *

வெகு கோபத்துடனும், மனஸ்தாபத்துடனும் இரு ஆருயிர் நட்பாளர் பிரிகின்றனர்; சில மணிநேரமே அந்தக்கோபம். மறுபடி ஒருவர் வந்து யாவற்றையும் மறந்து அளவளாவி குலாவுகிறார். இருவரும் பேதமின்றிக் கலந்து பேசுகின்றார். யாவும் கலந்து ஒன்றுபட்டதன்மையில் பேதபுத்தி எங்கிருந்து வரும்? ஈசா! இத்தன்மையாரு நண்பர் என்றும் ஒன்றுபட்டிருக்க அருள்புரி!

* * * *

44. அப்பாலுந் தணிகையதி பதியாய் நின்று
மாண்டவென் னறுமுகனே! அன்பர் சோலே!
இப்பாவிக் கிரங்கிடுநல் லினிமை யுள்ளாய்!
இம்பரும்பர் தொழுதேத்து மிறையே! யென்னைத்
தப்பாம லுன்னடியே சாரவைப் பாய்
தயைபொழியுங் கந்தரமே சுந்தரத் தோய்!
ஒப்பாரு மில்லாத வுண்மைத் தேவே!
ஒருவனே! யோம்பொருளே! உயர்வு ளானே!

45. ஆறுபொறி யாறுமுகா வருங்குழந் தாய்
அருங்குரவா பெருந்தேவா அமரர் கோவைச்
சீறுசூ ரும்பிளந்த செய்ய வேளா
செம்பொன்மா மயிலேறிச் சேவல் கொண்டாய்
கீறுபிறைத் திருநுதலான் தேவ யானை
கிளர்வரையின் வள்ளிமண வாளா வென்றன்
பேறுமுட லாவியெலாம் பெற்ற ளிக்கும்
பெரும்பற்றப் புலியூரான் பெற்ற வாழ்வே!

46. மாங்கனிக்கா வொருநொடியி லுலக மெல்லாம்
மரகதமா மயிலேறிச் சுற்று வீரா
தீங்கெல்லா மொருநொடியிற் றீர்க்க வல்லாய்
தீரனே தீனர்தமக் கருளுந் தேவே
ஈங்கெனக்கா வென்றேன்முன் வருவாய் நாதா
எந்தையே யெம்மானே யிணையில் லானே
பாங்கெனக்கும் பரிவுடனே புரிவா யண்ணால்!
பாலனே பரமனே பண்புள் ளானே.

47. அண்டங்க ளாயிரத்தோ டெட்டு மாண்ட
அடல்சூர பதுமனையு மயில்வேல் செங்கை
கொண்டங்கம் பிளந்துயர்பொற் குலவுத் தோளாய்
கொண்டல்நிறக் கொழுந்தென்மா மருக வேளே
எண்டிசையும் வீற்றிருக்கு மெம்மா னேநல்
விறையவனே நிறைகுணனே யின்பா ரன்பே!
அண்டரெல்லாம் சூழ்ந்திணைந்தா ளேத்த நின்ற
அன்பருயிர்க் காரமுதே யண்ண லானே!

48. ஓதிவைக்க வந்தார்க்கு முறுதந் தைக்கு
மோங்காரப் பொருளுரைத்த வுண்மை யானே
சோதிமிக்க வொளிவீசுஞ் சொரூபத் தானே
சொன்னமயில் வாகனனே சுடர்க்கொ ழுந்தே
தீதுமிக்க நாயடியேன் றினம்ப ணிந்தேன்
தீவினைகள் திருத்தியெனை யாட்கொள் வாய்நீ
நீதிமிக்க பெருமானே நிமலா நித்யா
நிதிக்குன்றே பதிப்பொருளே நேர்மை யானே!

49. மாலாகி யயனாகி யரனு மாகி
மண்ணாகி விண்ணாகி மற்று முள்ள
காலாகி நீராகிக் கனலு மாகிக்
கருவாகி யுருவாகி யருவ மாகி
மாலாகி மன்னுயிர்கள் மயங்கி டாமல்
மகிழாறு முகமாகி முற்று மாகிப்
பாலாகித் தேனாகிப் பழமு மாகிப்
பத்தருளந் தித்திக்கும் பழனி வாழ்வே!

50. மலையெட்டு மெழுகடலு மானாய் நீயே
மாநிலமு மற்றுலகு முயிரும் யாவும்
அலையாமே அடிக்கீழா யடக்கு வாய்நீ
யறுமுகனே சரவணனே யன்பர் கோவே
தலையாலே ஒருசிறிதுந் தாழா நாயேன்
தலைமேலுன் மலரடியே தாழவைப் பாய்
கலையான மறையாவுங் காண வொண்ணாக்
கழலிணையாய் கதிர்முடியாய் கனிவுள் ளானே.

51 நல்லநல்ல நக்கீரர் ஞான முள்ளார்
நவின்றிட்ட நூல்பலவுங் கொண்ட நீயென்
பொல்லபொல்ல புன்கவிகள் போற்று வாயோ
புன்மையொரு சிறிதுமிலாத் தன்மை யானே!
அல்லவல்ல அடியேனை யாளாக் கொள்வா
யுல்லதிலசெ யசனையுட் கொண்டு கோவே
வெல்லவெல்ல வெறுவெளியாய் விளங்கு வோனே!
வேடர்குல வள்ளிமகள் விரும்பு [illegible] (தொடரும்.)

அம்மாதுசிரோமணி, "ஆமாம்; போகணும்! எங்கேயோ தலைமுழுகிப்போகும் காரியம். அந்தப் பாபி நம் பணத்தைப் பறித்துப் பறித்து 3 வீடு வாங்கிவிட்டான். உம். ஒருவரைச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? நம்ம சரக்கு ஒழுங்கில்லை." என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே உள்ளே சென்று, இலையைப் போடும்படி சமையலறையிலிருந்த பரிசாரகனுக்கு உத்தரவிட்டாள்.

கணபதி அய்யர், அவசரத்துடன் தன் போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு, தன் மனைவிக்குத் தெரியாமல், ஏற்கனவே கடன்வாங்கி வைத்திருந்த பணத்தை பெட்டியிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றார். 'குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறு வென்கும்' என்ற வசனத்திற்கிணங்க, அவருடைய மனதில் சிறிதும் நிம்மதியின்றி, பலவாறு சிந்தித்த வண்ணம், கடைசியில் அக்கடிதத்தில் கூறப்பட்ட கோவிலுக்குள் நுழைந்தார். ஏற்கனவே மணி 10க்கு மேலாய் விட்டதால் அதில் ஜனப்பழக்கம் சிறிதுமில்லாமல் இருள் சூழ்ந்து பயங்கரமாய் இருந்தது. அவ்வளவு, நம் வக்கீலுடைய பயம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. ஒருக்கால் தன் விரோதி எவனாகிலும் தன்னை அவமானப்படுத்தும்பொருட்டு, அப்படி கடிதமெழுதியிருப்பானோ வென்று சந்தேகித்தவராய் தடுமாற்றத்துடன் நடந்து, தென் பிராகாரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார். அங்கு காணப்பட்ட ஒரு பெரிய மரத்தின் சாகையில் ஒருவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். இதற்குள், பயத்தின் மிகுதியால், நம் வக்கீலுடைய ஹிருதயம் பட் பட்டென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. நடுவில் அப்படியே திரும்பி ஓடிவிடலாமா வென்று யோசித்தார். ஆனால் அப்படிச் செய்யவும் மனமில்லாமல், மெல்ல முன் சென்றார்.

நிற்க, மரத்தடியில் நின்றுகொண்டிருந்தவன், அவரைக் கண்டதும் தாழ்ந்த குரலில்,

"கணபதி அய்யர்வாள்! பணம் கொண்டுவந்திருக்கிறீரா?" என்று வினவ, வக்கீல், நடுங்கிய குரலில்,

"கொண்டுவந்திருக்கிறேன்." என்று விடையளித்தார்.

இங்கே, அம்மற்றொருவன் நம் மைனர் கோவிந்தசாமியென்பதைச் சொல்லிவிடுவோம். அவன்,

"சரி; பணத்தை எடும். இதோ உம்முடைய பிராமிஸரிநோட்டு." என்று கூறியவண்ணம், தன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்டவே, கணபதிஅய்யர் அங்கு ஒரே இருட்டாயிருந்ததால், அது தன் நோட்டுதானோவென்று சந்தேகித்தவராய், தன் பையிலிருந்து பணத்தை எடுக்கத் தயங்கினார். அதையறிந்த கோவிந்தசாமி,

"இந்தாரும்; இதோ ஒரு நெருப்புக்குச்சி கிழிக்கிறேன். சந்தேகமிருந்தால் பார்த்துக்கொள்ளும்." என்று ஒரு குச்சியைக் கிழித்து நோட்டின் பக்கத்தில் பிடித்தான். கணபதி அய்யர், அது தன்னுடைய நோட்டென்பதை அறிந்துகொண்டு, அவன் யாரென்று பார்க்கும்பொருட்டு, தன் தலையைத் தூக்கினார். ஆனால் கோவிந்தசாமி, அவர் தன்னைப் பார்க்கமுடியாவண்ணம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, நெருப்புக்குச்சியை அணைத்துவிட்டான். பிறகு 'கையில் காசு வாயில் தோசை' என்ற வசனப்படி, அவர்களுடைய காரியம் முடிந்தது. அய்யர், நோட்டை ஜாக்கிரதையுடன் தன் சட்டைப்பையில் வைத்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகுந்தருவாயிலிருந்தார். ஆனால அச்சமயம், அவர்களுடைய தலைக்கு மேலிருந்த ஒரு மரக்கிளையிலிருந்து இருவர் தரையில் தொப்பென்று குதித்தனர். அவர்களில் ஒருவன், கோவிந்தசாமியைப பிடித்துக்கொண்டான். மற்றொருவன் நம் வக்கீலைப் பிடித்துக்கொண்டான். அது நம் பாலகிருஷ்ணனேயொழிய வேறல்ல.

இங்கு, பாலகிருஷ்ணன் எப்படி அவ்விதம் தோன்றினானென்பதை நாம் விவரித்துச் சொல்லவேண்டியது அவசியமில்லையென்றே நம்புகிறோம். அன்று மாலை அவனும் வக்கீல் குமாஸ்தா முத்துராமனும் பேசியதையும், கடையில் முத்துராமன், "இன்று நீர் கோவிந்தசாமியை கையும்

களவுமாய்ப் பிடிக்க வழியுண்டு" என்று கூறியதையும் நம் நேயர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, முத்துராமன் அவ்விதம் அன்று இரவு கோவிந்தசாமி வக்கீல் கணபதி அய்யரை அங்கு சந்திப்பானென்பதை அறிந்து, பாலகிருஷ்ணனிடம் தனக்கு அவனுடைய கடையில் வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் சொல்லிவிட்டான். இதை அறிந்ததும், பாலகிருஷ்ணன் தன் வீட்டு வேலையாட்களில் ஒருவனுடன் 8 மணிக்கே அம் மரத்தின்மீதேறி ஒளிந்துகொண்டான். இனி நம் கதையைக் கவனிப்போம்.

நாம் சொன்னவிதம், பாலகிருஷ்ணன் வக்கீல் கணபதி அய்யரைப் பிடித்துக்கொள்ளவே, அவர் அனுபவித்த பயத்தையும் எண்ணிறந்த உணர்ச்சிகளையும் வர்ணிப்பதே பாபம். அவருக்கு திடீரென்று தன் சரீரத்தில் இரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டாற்போலிருந்தது. நாக்கில் ஒருவித வரட்சை கிளம்பி, அது அப்படியே சுருண்டு அவருடைய தொண்டையை அடைத்தது போலும்! பாவம்! தன்னால் முடிந்தவரையில் கூச்சலிட முயன்றார். ஆனால் வாயிலிருந்து சப்தம் வெளியாகும் வழியாயில்லை. இன்னும் பயத்தின் மிகுதியால் தன் கண்களைத் திறக்கவும் அஞ்சி அவைகளை இறுக மூடிக்கொண்டுவிட்டார். அவருக்கு மூச்சுவிடுவதே கஷ்டமாயிருந்தது.

நிற்க, நம் மைனர் கோவிந்தசாமி, திகைப்புற்று அசைவின்றி மதிமயங்கி அப்படியே சிலைபோல் நின்றான். அவனுக்கு அக்கோவில் சுழலுவதுபோலிருந்தது. அவன் முதலில் அம்மரத்திலிருந்த இரு பிசாசுகளே அப்படி குதித்துத் தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டனவென்று நினைத்தான். ஆனால், அவைகள் பிசாசல்லவென்பது உடனே வெளியாயிற்று. ஏனெனில் பாலகிருஷ்ணன் அச்சமயம் பேசவாரம்பித்தான். அவன், தன்னுடன் வந்த ஆளை நோக்கி,

"அடே! அவன் (கோவிந்தசாமி) தப்பிவிடப்போகிறான்; ஜாக்கிரதையாய்ப் பிடித்துக்கொள்." என்று கூறிவிட்டு, வக்கீலைப் பார்த்து,

"ஸ்வாமி! நீர் இவ்வளவுதூரம் படித்தும், இவ்வளவு நல்ல ஸ்திதியிலிருந்தும் கேவலம் இந்தக் காசின்பொருட்டு இப்போப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்தது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. அனந்தோறும் நியாயத்தையே எடுத்துப் பேசும் நீரே, இப்படி அநியாயம் செய்தால் உலகத்தின் கதியென்னவாகும்? ஐயா! நீர் 2500 ரூ பெற்றுக்கொண்டு, இவனிடம் 500 ரூ கொடுத்துவிட்டு இப் பத்திரத்தை வாங்கிக் கிழித்தெறிந்துவிட்டால், நியாயமாய் அப்பணம் யாரைச் சேரவேண்டுமோ அவரை நீர் மோசம்செய்ததாகுமல்லவா? சரி; உடனே அந்த நோட்டை எடும்." என்று கண்டிப்பாய்க் கூறினான்.

அவன் பேசியதிலிருந்து, கணபதி அய்யர், தன்னை அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்பதை யறிந்துகொண்டதும், மிகவும் மனங்குழம்பினார். இன்னும் தான் அவனுடன் தர்க்கிப்பது சுத்த பிசகென்பதை உணர்ந்து வாயைத் திறக்காமல் நோட்டை எடுத்து பாலகிருஷ்ணனிடம் கொடுத்தார். உடனே, பாலகிருஷ்ணன், கோவிந்தசாமியை அணுகி, அவனைக் கேட்காமலே, அவனுடைய சட்டைப் பையிலிருந்த பணத்தை எடுத்து வக்கீலிடம் கொடுத்து விட்டு,

"ஸ்வாமி! உம்மை வீணாய் மேலும் அவமானப்படுத்துவதில் எனக்கொன்றும் லாபமில்லை. இனியாகிலும் நீர், இவ்வளவுதூரம் படித்ததின் பலனைய், உம்மால் முடிந்தவரையில் உலகத்திற்கு நன்மை புரியவேண்டுமேயொழிய உம்மை நம்பியவர்களை மோசம் செய்வது பிசகென்பதை அறிந்து கொள்ளும். சரி; நீர் போகலாம்." என்று சொல்லவே, நம் வக்கீல் பிழைத்தது புனர் ஜன்மம் என்று நினைத்து, அவ்விடத்தை விட்டு தொந்தி குலுங்க ஓடினார்.

அத்தியாயம் 9.

நாம் சொன்னவிதம் வக்கீல் கணபதி அய்யர், [illegible] வது தம்பிரான் புண்ணியமென்று நினைத்து, அவ்வி[illegible]

விருந்து ஓடி மறைந்ததும், பாலகிருஷ்ணன், திரும்பி மைனர் கோவிந்தசாமியை நோக்கி,

"அடே! இப்பொழுது நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்று வினவினான்.

ஆனால், இதற்குள் கோவிந்தசாமி, எப்படியோ தன் குழப்பத்தையும் பீதியையும் அடக்கிக்கொண்டு, தைர்யத்துடன்,

"நான் சொல்ல என்னயிருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை." என்று விடையளித்தான்.

"ஓஹோ! அப்படியா? சரி; நீ இப்பொழுது என்னுடன் வரவேண்டும்." என்று பாலகிருஷ்ணன் அதிகாரத் துவனியில் கூறவே, கோவிந்தசாமி, அலக்ஷியமாய்,

"அது [illegible] பயமுறுத்த உன்னால் முடியாது." என்றான். பாலகிருஷ்ணன்,

"இருக்கலாம்; ஆனால் நீ உடனே என்னுடன் வராத பக்ஷத்தில் உனக்கு மிகவும் ஆபத்தாய் முடியும். மரியாதையாய் வா." என்று மறுபடியும் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லவே, அவனுடைய குரலிலிருந்தே, தான் அவனை யேமாற்றுவது முடியாதகார்யமென்பதை கோவிந்தசாமி உணர்ந்து,

"[illegible]ல் ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்பது எனக்குத் [illegible]. இருந்தபோதிலும் உன்னுடன் வருகிறேன்; வா." என்று விடையளிக்கவே, எல்லோரும் வெளியே சென்றனர்.

பாலகிருஷ்ணனுக்கு அவ்வூரில் பல வீடுகளுண்டு. அவைகளிலொன்று அச்சமயம் காலியாயிருந்தது. பாலகிருஷ்ணன் தன் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பும்பொழுதே, தான் அவசியம் கோவிந்தசாமியுடன் தனிமையில் பேச வேண்டியிருக்குமென்பதை எதிர்பார்த்து, அவ்வீட்டின் சாவியை கையுடன் கொண்டுவந்திருந்தானாகையால், கோவிந்தசாமியை அங்கு அழைத்துச் சென்றான். பிறகு மூவரும்

உள்ளே செல்ல, பாலகிருஷ்ணனுடைய வீட்டு வேலைக்காரன் ஒரு விளக்கைக் கொளுத்திவிட்டு, வெளியில் காவலிருந்தான். பாலகிருஷ்ணன் கோவிந்தசாமியை தன்னெதிரில் உட்காரச்சொல்லிவிட்டு,

"முதலியாரே! நான் சுபாவத்தில் மிகவும் தயாள குணமுள்ளவன். என் விரோதிகளையும் நான் முடிந்தவரையில் மரியாதையுடன் நடத்துவதே வழக்கம். ஆகவே, உம்மை நான் அனாவசியமாய் அவமானப்படுத்தி கஷ்டத்திற்குள்ளாக்குவேனென்று நீர் பயப்படவேண்டாம். ஆனால், நீர் என்னை ஏமாற்றுவது முடியாத காரியம். உடனே நீர் உள்ளதை ஒப்புக்கொண்டு, என் தங்கை புருஷனை இவ்வாபத்திலிருந்து காப்பாற்ற சாதகமாயிருப்பீராகில் உமக்கு நலமுண்டு. ஆனால் நீர் உம் வழக்கப்படி என்னை மடையனாக்க நினைத்தீரோ, என்னிடமிருந்து தப்புவது அசாத்தியம். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர் என்னுடைய நண்பரென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவும்." என்றான்.

கோவி:—என்னடா! தடபுடலாய் கதை பண்ணுகிறாயே. நீ என்னை அவமானப்படுத்தவும் கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கவும் நான் செய்த குற்றமென்ன? இன்னும் நீ எதிர்பார்ப்பதுபோல் நான் உன் தங்கை புருஷனைக் காப்பாற்ற எப்படி சாதகமாயிருக்கமுடியும்? போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர் உன்னுடைய நண்பராயிருந்தால் என்னை என்ன செய்யக்கூடும்?

பால:—என்ன செய்யக்கூடுமென்பது தானே வெளியாகும். இருக்கட்டும்; நீ செய்த குற்றம் என்னவென்றல்லவா கேட்கிறாய்? சொல்லுகிறேன் கேள். முதலாவது:—நீயும் முத்தையா செட்டியார் கொலைசெய்யப்பட்ட இரவு அவ்வீட்டிற்குப் போனாய். இரண்டாவது:—அங்கு போனதுமன்றி, அவ்வீட்டிலிருந்த சில பத்திரங்களையும் களவாடினாய். மூன்றாவது:—நீ அப்படித் திருடிய பத்திரங்களில் சிலவற்றை, தற்

சமயம் மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ள உன்னுடன் போட்டியாய் நிற்கும் என் நண்பன் ராமானுஜத்தை ஆபத்திற்குள்ளாக்கும்பொருட்டு, அவனுடைய அறையில் ஒளித்துவைக்க ஏற்பாடுசெய்தாய். நான்காவது:— பரமயோக்கியராகிய டாக்டர் கேசவ முதலியாரை நீ ஹிம்சித்து, அவருடைய பெண்ணை உனக்குக் கொடுக்கும்படி பலவந்தம் செய்கிறாய். ஆகவே, இவ் விஷயங்கள் போலீஸாருக்குத் தெரியுமானால் உன் கதி யென்னவாகும்?

இவ்விதம் பாலகிருஷ்ணன் பேசவே, மைனர் கோவிந்தசாமி பேசவும் சக்தியற்று பிரமித்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் வெகுசீக்கிரம் தன் கலவரத்தை வியக்கத்தக்கவிதம் மறைத்துக்கொண்டு இறுமாப்புடன்,

"பேஷ்! நான் செய்த குற்றங்கள் இவ்வளவு தானோ இன்னுமுண்டோ? உனக்கு மூளை கலங்கிவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். ஏண்டா! ஒருவன்மேல் குற்றங்களை சாட்டினால்மட்டும் போதாதென்றும் அவைகளைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் ரூபிக்கவேண்டுமென்பதும் உனக்குத் தெரியாதோ?" என்று சிரித்தான்.

பால:—(கோபத்துடன்) அடே! நீ இப்படி முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைக்கப் பிரயத்தனப்படுவாயென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அடே! ஆனால் நான் சாக்ஷிகளும் ஆதாரங்களுமில்லாமல் உன்னை மிரட்டுகிறேனென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயோ?

கோவி:—நான் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். உனக்கு சக்தியுண்டானால் ரூபி பார்ப்போம்.

பால:—அதிருக்கட்டும்; வக்கீல் கணபதி அய்யருடைய பிராமிஸரி நோட்டு உன்னிடம் எப்படி வந்தது?

கோவி:—முத்தையா செட்டி கொலைசெய்யப்பட்ட தினத்திற்கு இரண்டு நாட்களுக்குமுன், நான் அவருடைய வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன்— —

பால :—(வெறுப்புடன்) சீச்சீ! வாயை மூடு; உன் சரட்டையை இங்கே அளக்காதே. (என்று கூறிவிட்டு, தான் முத்தையா செட்டியாருடைய வீட்டின் எதிர்வீட்டுக் கிழவரைக் கண்டு பேசியதையும், பிறகு அன்று மாலை குமாஸ்தா முத்துராமனுடன் பேசியதையும், இன்னும் மரகதவல்லி தன் காதலனிடம் கூறியதையும் விபரமாய்ச் சொன்னான்.)

கோவிந்தசாமி, இனி தான் தப்புவதே முடியாத காரியமென்பதை யுணர்ந்து, தன் இரு கைகளையும் கூப்பி, கெஞ்சிய குரலில்,

"நீ சொல்லுவதெல்லாம் வாஸ்தவமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். தயவுசெய்து என்னைக் காப்பாற்று. முத்தையா செட்டியாரை நான் கொல்லவில்லையென்பதை தெய்வத்தின்மேல் ஆணையாய்ச் சொல்லுகிறேன். வேண்டாம்; என்னைக் கெடுத்துவிடாதே." என்று கண்களில் நீர் வடிய மன்றாடவே, வழக்கப்படி பாலகிருஷ்ணனுடைய மனம் இளகவாரம்பித்தது. அவன்,

"உன்னைக் கெடுப்பதில் எனக்கொன்றும் லாபமில்லை. ஆனால் நீ அன்று இரவு செய்த எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதிலிருந்து நீ நிரபராதியென்று எனக்குத் தோன்றினால் உன்னை மன்னிப்பேன்." என்று கூறவே, கோவிந்தசாமி, சற்று தைர்யமடைந்து, ஆவலுடன்,

"நான் உடனே எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நான் அடிக்கடி முத்தையா செட்டியாரிடமிருந்து பணம் கடன் வாங்குவதுண்டு. கொலை நடந்த இரவு சுமார் 11 மணிக்கு, அதே எண்ணத்துடன் அவ்வீட்டிற்குச் சென்றேன். 11 மணிவரையில் நான் எங்கிருந்தேன், என்ன செய்துகொண்டிருந்தேனென்பதை என்னால் ரூபிக்க முடியும். கடைசியில் நான் செட்டியாருடைய வீட்டின் சமீபம் வந்தபொழுது எதிர்திசையிலிருந்து என் மாமன் கேசவமுதலியார் வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அன்று காலமே அவருக்கும் முத்தையா செட்டியாருக்கும் நடந்த

சம்பாஷணையை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததால். அவர் (கேசவமுதலியார்) செட்டியாரிடம் வாக்களித்தபடி 5000 ரூபாய் பணத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டே அவ்வீட்டிற்கு வருகிறாரென்பதை ஊஹித்தறிந்து, அவர் தன் காரியம் முடிந்து வெளியே வரும்வரையில் நான் உள்ளே போவது பிசகென நினைத்து, அவ்வீட்டின் பக்கத்திலிருக்கும் சந்தில் மறைந்துகொண்டேன். கேசவமுதலியார் முதலில் தாழ்ந்த குரலில் இரண்டு மூன்றுதரம் "செட்டியாரே! செட்டியாரே!" என்று கூப்பிட்டார். ஆனால் கதவு திறக்கப்படாததால், திண்ணைமீதேறி உள்ளே எட்டிப்பார்த்தார். உடனே மறுபடியும் கீழே இறங்கி வேகமாய் நடக்கவாரம்பிக்கவே, நான் என்னிடத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி 'என்ன மாமா! என்ன சமாசாரம்?' என்று வினவினேன். என்னைக் கண்டதும் அவர் திடுக்கிட்டு, விடையளிக்காமல், மடமடவென்று போய்விட்டார். உடனே என் மனதில் ஒருவித சந்தேகம் தோன்றியது. ஆகவே, நானும் அவ்வீட்டுத் திண்ணைமீதேறி உள்ளே எட்டிப்பார்த்தபொழுது முத்தையாசெட்டி முன்கூடத்தில் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டேன். அவ்வீட்டிற்குள் நுழைய அவ் வெளிவாசலைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, நான் வாசற்கதவை யணுகி அதை வேகமாய்த் தள்ளியபொழுது அது திறந்துகொண்டது. அதுவரையில் நான் முத்தையா செட்டிக்குப் பல பத்திரங்கள் எழுதிக்கொடுத்திருந்தேனாகையால், எப்படியாவது மெல்ல உள்ளே சென்று அவைகளைக் களவாடத் தீர்மானித்தேன். அச்சமயம் அத்தெருவில் சிறிதும் ஜனப் புழக்கமின்றி நல்ல இருள் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. உடனே தைர்யத்துடன் உள்ளே சென்றேன். முத்தையா செட்டியின் படுக்கை அறையில் சுவற்றில் ஒரு இரும்புப்பெட்டி புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் தன்னிடமுள்ள நகை, பணம், இன்னும் பாத்திரங்கள் முதலிய எல்லா விலையுயர்ந்த சாமான்களையும் அதில்தான் வைப்பது வழக்கமென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, நான் அவ்வறைக்குள் சென்று

பார்த்தபொழுது, அப்பெட்டியின் சாவி அதன் துவாரத்திலேயே இருக்க, அதைத் திறந்து பார்த்தேன். ஆனால் அது காலியாயிருந்தது. முத்தையா செட்டியிடம் அடகு வைக்கப்பட்ட நகைகளும் இன்னும் வியாபாரத்தின்பொருட்டு கொண்டுவரப்பட்ட நகைகளும் ஏகேஷ்டமுண்டென்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமாகையால், நான் சொன்னபடி அது காலியாயிருக்கவே, அக்கொலையை செய்தவனே அவைகளையும் இன்னுமுள்ள பணம் பத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் களவாடியிருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்தேன். ஆனால் நான் அவ்வறையைவிட்டு வெளியே வருகையில் கீழே தரையில சில கடிதங்கள் கிடப்பதைக்கண்டு, அவைகளை யெடுத்துப் பார்த்ததில், சில பிராமிஸரி நோட்டுகளாயிருந்தன. அவைகளில் ஒன்று இவ் வக்கீல் கணபதி அய்யருடையது. மற்றொன்று உன் நண்பன் ராமானுஜத்தின் தந்தையால் எழுதிக்கொடுக்கப்பட்டது. உடனே அதையும் இன்னும் பாக்கியிருந்த இரண்டையும், முத்துராமனுடைய உதவியைக்கொண்டு, அவ்வறையில் ஒளித்துவைக்க ஏற்பாடு செய்தேன். இவ்வளவே நான் சொல்லக்கூடியது. ஆனால் இது முழுமையும் உண்மை. வாஸ்தவத்தில் கொலை செய்தது யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. பிறகு உன்னிஷ்டப்படி செய். நீ போலீஸாரிடம் என்னைக் காட்டிக்கொடுத்து என்னை தண்டனைக்குள்ளாக்குவதில் உனக்கொன்றும் லாபமில்லை." என்று கெஞ்சினான்.

கோவிந்தசாமி முடித்ததும், பாலகிருஷ்ணன் சுமார் கால்மணிநேரம் சிந்தித்தவண்ணமிருந்தான். அவன் கோவிந்தசாமியிடமிருந்து முத்தையா செட்டியாரின் கொலையைப்பற்றிய முக்கியமான உளவு அகப்படுமென்றும், அதைக்கொண்டு தன் தங்கை புருஷனை எளிதில் காப்பாற்றிவிடலாமென்றும் எதிர்பார்த்தானாகையால், கோவிந்தசாமி வாஸ்தவத்தில் கொலை செய்தது யாரென்பது தனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிவிடவே, அவனுக்குண்டான விசனத்திற்களவில்லை. ஆதியிலிருந்தே முத்தையா செட்டியாரைக் கொன்றது வாசுதேவனல்லவென்பது அவனுடைய

திடமனம். அதுவுமன்றி, கோவிந்தசாமி 11 மணிக்கு முன் முத்தையா செட்டியாருடைய வீட்டிற்குச் சென்றானென்பதை ரூபிக்க அவனிடம் சாக்ஷியில்லை. டாக்டர்களின் அபிப்பிராயப்படி செட்டியார் 11 மணிக்குள் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று வெளியாயிருந்தது.

ஆனால் கோவிந்தசாமி இனி மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளுவது முடியாத காரியமென நினைத்து கொஞ்சம் சந்தோஷித்தான். அதுவுமன்றி அவனுடைய வார்த்தைகளிலிருந்தே முத்தையா செட்டியாரைக் கொன்றது டாக்டர் கேசவமுதலியாரல்லவென்று ஏற்பட்டுவிட்டதால், கோவிந்தசாமியை நோக்கி,

"சரி; கேசவ முதலியாருடைய இரஹஸ்யமென்ன?" என்று வினவினான்.

கோவி:—அதை நீ கேட்பது நியாயமல்ல.

பால:—வாஸ்தவம். ஆனால் அவர் தன் பெண்ணை உனக்குக் கொடுக்க சம்மதித்ததற்குக் காரணம் உன்னுடைய பலவந்தம் தானே?

கோவி:—ஆம்.

பால:—சரி; இங்கே பார். நான் சொல்லுவதுபோல் நீ செய்யவேண்டும். முதலாவது:—நீ கேசவ முதலியாரை ஹிம்ஸிப்பதை உடனே நிறுத்தவேண்டும். இரண்டாவது:—மரகதவல்லியை விவாஹம் செய்துகொள்ளும் எண்ணத்தை அடியுடன் விட்டுவிடவேண்டும். நாளைக் காலை 10 மணிக்கு நான் கேசவ முதலியாருடைய வீட்டிற்கு வருவேன். அதற்குள் நீயும் அங்கு வரவேண்டும். அவருடைய முன்னிலையில் நீ எல்லாவற்றையும் மறுபடியும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆமாம்; உஜார். நீ இன்னும் உன்னுடைய விஷமத்தை காண்பிப்பாயாகில், நான் என்ன செய்வேனென்பது எனக்குத் தெரியாது. இனியாகிலும் புத்தியாய்ப் பிழை. சரி; நான் சொன்னதெல்லாம் உனக்கு சம்மதமா?

கோவிந்தசாமி உடனே விடையளிக்கவில்லை. ஆனால் தான் பாலகிருஷ்ணனுடைய நிபந்தனைகளை மறுத்தால் மிகவும் ஆபத்திற்கிடமென்பதை அவன் நன்கறிந்தவனாகையால், கடைசியில் அரைமனதுடன்,

"சரி; ஆனால் நீ சொல்லுவதுபோல் நான் செய்தால் என்னைப் போலீஸாரிடம் காட்டிக்கொடுப்பதில்லை என்று நீ சத்தியம் செய்யவேண்டும்." என்றான்.

"அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். ஆனால் நீ சொன்னதில் ஏதேனும் புளுகுண்டென்பது வெளியானால் நான் உன்னை லேசில் விடேன். சரி; நீ போகலாம்." என்று பாலகிருஷ்ணன் அநுமதி கொடுக்கவே, கோவிந்தசாமி தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு வெளியே சென்றான். பிறகு, பாலகிருஷ்ணன்,

"இனி இவன் விஷமம் செய்யத் துணியமாட்டான். ஆனால், இவன் தனக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கூறவில்லை என்பது நிச்சயம். இருக்கட்டும்; இவனைக் கண்பார்வையிலேயே வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியம்." என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, தானும் தன் ஆளுடன் அவ்வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

கடைசியில், பாலகிருஷ்ணன் தன் வீட்டிற்குச்சென்ற பொழுது மணி 1க்கு மேலிருக்கும். ஆனாலும் உடனே போய்ப் படுத்துக்கொள்ளாமல் அவனை மிகவும் ஆவலுடனும் கவலையுடனும் எதிர்பார்த்தவண்ணம் தூங்காமலுட்கார்ந்துகொண்டிருந்த தன் தங்கையுடன் கொஞ்சநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், எக்காரணத்தாலோ தனக்கும் கோவிந்தசாமிக்கும் நடந்த விஷயத்தை அவன் கோபால செட்டியாரிடம் கூறவில்லை. ஒருக்கால், அவர் கோவிந்தசாமியின் விஷயங்களையறிந்ததும், முன்பின் யோசிக்காமல், உடனே எல்லாவற்றையும் போலீஸாருக்கு அறிவித்து, தன் காரியத்தையே கெடுத்துவிடுவாரென்று பயந்

தான்போலும். பிறகு தன் அறைக்குச் சென்று படுத்துக்கொண்டான். ஆனால் உடனே தூக்கம் வரவில்லை. "ஹே தெய்வமே! என் அருமைத் தங்கையின் கதியென்னவாகுமோ தெரியவில்லையே." என்று பலவாறு தன்னுள் புலம்பிக்கொண்டே புறண்டவண்ணமிருந்தான்.

மறுநாட் காலை (சனிக்கிழமை) பாலகிருஷ்ணன் தன் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும்பொழுது மணி 7க்குமேல் ஆய்விட்டது. உடனே தன் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, வக்கீல் புருஷோத்தம செட்டியாருடைய வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கு, திண்ணையில் 4 குமாஸ்தாக்கள் பல கக்ஷிக்காரர்களுடைய மத்தியில் உட்கார்ந்துகொண்டு தங்களுடைய வேலைகளை மிகவும் மும்முரமாய்ச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதில் நம் முத்துராமனும் காணப்பட்டான். அவன், பாலகிருஷ்ணனைக் கண்டதும் தன்னிடத்தைவிட்டெழுந்து, அவனிடம் வந்து, ஆவலுடன்,

"ஏன்? என்ன வேண்டும்?" என்று விசாரித்தான். பாலகிருஷ்ணன், அவனைத் தனிமையில் அழைத்துச்சென்று தாழ்ந்த குரலில்,

"ஐயரே! நேற்று இரவு மைனர் கோவிந்தசாமி என்னிடம் மாட்டிக்கொண்டான். அவன் எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான். ஆனால், எனக்கு இன்னும் அவன்மேல் சந்தேகமிருக்கிறது. ஆகையால் நீர் என்பொருட்டு ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும்." என்றான்.

"உமக்காக நான் என் உயிரையும் விடத் தயார். என்ன வேண்டும்? சீக்கிரம் சொல்லும்." என்று முத்துராமன் உத்சாகத்துடன் கூறினான்.

பால:—உமக்கு நல்ல சாமர்த்தியமுண்டென்பது எனக்குத் தெரியும். இங்கே பாரும்; நீர் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால், உடனே சென்று கோவிந்தசாமியை இதுமுதற்கொண்டு உம்முடைய கண்பார்வையி

லேயே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால், இப்படி நீர் அவனைக் கவனிப்பதை அவன் அறியக்கூடாது. அவன் என்ன செய்கிறான், எங்கெங்கு போகிறான், யார் யாருடன் பேசுகிறான், முடியுமானால் என்ன பேசுகிறான் இவை எல்லாவற்றையும் தந்திரமாய் அறிந்துவந்து என்னிடம் சொல்லவேண்டும்.

முத்து:—செட்டியார்வாள்! இக்கார்யத்தில் நீங்கள் என்னை பூர்ணமாய் நம்பலம். எனக்கு ஆதியிலிருந்தே இப்பேர்ப்பட்ட துப்பறியும் கார்யங்களில் மிகவும் பிரியமுண்டு. நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள். இதிலிருந்து, மைனர் ஒவ்வொரு நிமிஷம் என்ன செய்கிறானென்பதை நான் கண்டுபிடித்துவிடுவேன். எனக்கு மாறு வேஷமும் போட்டுக்கொள்ளத் தெரியும். எப்படியென்றால், நம்மூர் வாலிபர்களில் சிலர் சேர்ந்து வைத்திருக்கும் ஸரஸ்வதி ஸங்கீத நாடக ஸபாவில் நானே பப்பூன் வேஷம் போட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால்— ஆனால்— (என்று தயங்கினான்.)

பால:—ஏன் தயங்குகிறீர்?

முத்து:—ஆமாம்; நான் இப்படி மைனர் கோவிந்தசாமியுடன் அலைந்துகொண்டிருந்தால் வக்கீல் புருஷோத்தம செட்டியார் என்ன சொல்லுவார்? அரைமணிநேரம் நான் தாமதித்து வந்தால், அவர் என்னுடைய அப்பன், ஆயி, அக்கா எல்லோரையும் இழுக்கிறார். இவ்வளவுக்கும் சம்பளமில்லை—

பால:—அவரைப்பற்றி நீர் கவலைப்படவேண்டாம். அவரிடமிருந்து உமக்கு ஒருவாரம் ரஜா நான் வாங்கித் தருகிறேன்.

முத்து:—பேஷ்! நீர் அது செய்தால் போதும். பிறகு நான் எவ்வளவு சரக்குள்ளவனென்பது சீக்கிரம் வெளியாகும்.

“சரி, இரும்; இதோ வந்துவிட்டேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, பாலகிருஷ்ணன், உள்ளே வக்கீல் புருஷோ

த்தம செட்டியாரிடம் சென்று, தன் கடையில் வேலை அதிகமாயிருப்பதால், ஒருவாரம் முத்துராமனைத் தன்னிடம் அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளவே, வக்கீல், தான் முத்துராமனுக்கு சம்பளம் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை யென்பது பாலகிருஷ்ணனுக்குத் தெரியாதென்று நினைத்து,

“அவனை அனுப்புவதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. ஆனால் அந்த ஒருவாரத்திற்கு சம்பளம் அவனுக்கு நீங்கள்தான் கொடுக்கவேண்டும்.” என்றார். பாலகிருஷ்ணன், வியப்புற்று, “அட அற்ப நாயே!” என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டு, வாயைவிட்டு,

“அதற்கென்ன? கொடுத்துவிடுகிறோம். ஆனால் அதை அவனிடமே கொடுப்பதா அல்லது—” என்று முடிப்பதற்குள், வக்கீல்,

“வேண்டாம், என்னிடம் கொடுத்துவிட்டால் நான் சேர்த்துக் கொடுத்துவிடுகிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, தனக்கு, மேலே பேச சாவகாசமில்லை யென்பதைக் காட்ட, பக்கத்திலிருந்த ஒரு கடிதத்தை யெடுத்து வாசிக்கலானார். உடனே பாலகிருஷ்ணன்,

“சரி; நான் அவனை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.” என்று விடைபெற்றுக்கொண்டு, வெளியே சென்றான்.

இதற்குள், குமாஸ்தா முத்துராமன் தன்னிடமிருந்த நம்பர் கட்டுகளையெல்லாம் கட்டி, முதல் குமாஸ்தாவிடம் எறிந்துவிட்டு, தயாராய் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாலகிருஷ்ணன் வக்கீல் சம்மதித்துவிட்டாரென்று ஜாடை செய்யவே, அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுந்தருவாயிலிருந்தான். ஆனால் அச்சமயம் நாம் சொன்ன முதல் குமாஸ்தா, அவனை நோக்கி அதிகாரத் தொனியில்,

“டேய்! என்னுடைய உத்திரவில்லாமல் நீ வெளியே போகக்கூடாதென்று எவ்வளவு தரம் சொல்லியிருக்கிறேன்?” என்று அதட்டினார்.

முத்துராமன், இனி அங்கு வேலைக்கு வருவதில்லை என்று தீர்மானித்துவிட்டானாகையால், தனக்கு முதல் குமாஸ்தாவிடம் அதுவரையிலிருந்த கோபத்தையும் அலக்ஷியத்தையும் வெளிக்காட்டி,

"ஓய்! உம்முடைய உத்தரவை உம்மிடமே வைத்துக்கொள்ளும். நான் எங்கு போகிறேனென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டால் கர்ணவதாரமாகிய உம்முடைய வக்கீலைக் கேளும்." என்று விடையளித்துக்கொண்டே போய்விட்டான்.

பிறகு, பாலகிருஷ்ணனும் முத்துராமனும் கொஞ்சதூரம் சென்றதும், பாலகிருஷ்ணன், தன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு 10 ரூ நோட்டை எடுத்து,

"ஐயரே! உமக்கு வேளா வேளையில் சாப்பாடு கிடைக்காது. சிலசமயம் வீட்டிற்கு சாப்பிடப்போவதே முடியாமற்போய்விடும். ஆகையால் இந்தாரும்; இதை கையில் வைத்துக்கொள்ளும்." என்று கொடுக்கவே, முத்துராமனுடைய முகத்தில் ஆனந்தம் கூத்தாடியது. பிறகு, பாலகிருஷ்ணன், கொஞ்சநேரம் அவனுடன் பேசிவிட்டு, தன் வீட்டிற்குச் சென்றான். அவன் போனதும், முத்துராமன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கடைக்குச் சென்று, அந்த 10 ரூ நோட்டை மாற்றி 12காலணா விடையம், ஒரு முழுத்தழை சிவபுரிப்புகையிலை, 2 பலம் மூக்குப்பொடி இவைகளை வாங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த கோமள விலாஸ் என்ற காப்பி ஹோட்டலிற்குள் நுழைந்தான்.

நிற்க, பாலகிருஷ்ணன் கடைசியில் தன் வீட்டிற்குச் சென்றபொழுது, தன் தந்தை சுமார் 25 வயதுள்ள ஒரு பிராமணருடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அச்சமயம் கோபால செட்டியாருடைய முகத்தில் அதுவரையிலிருந்த கவலையும் கலவரமும் தென்படாமல், ஒருவித பரபரப்பும் சந்தோஷமும் புலப்பட்டன. இதைக் கண்டதும் பாலகிருஷ்ணனுக்குண்டான ஆச்சர்யத்திற்கு

அளவில்லை. அவனைக் கண்டதும், கோபால செட்டியார், ஆவலுடன்,

"வா; வா. கடைசியில் தெய்வம் கண்ணைத் திறந்துவிட்டது." என்று கூறவே, பாலகிருஷ்ணன், வியப்புற்று, தன் தந்தையுடனிருந்தவரை உற்றுநோக்கியவண்ணம்,

"என்ன சமாசாரம்? இவர் யார்?" என்று வினவினான். கோபால செட்டியார்,

"வாசுதேவன் கொலை நடந்த இரவு 8 மணியிலிருந்து 12 மணிவரையில் அத் தோட்டத்திலுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தது வாஸ்தவம். அச்சமயம், இவருடைய தந்தையும் அதே தோட்டத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாராம். அவருக்கு நம் வாசுதேவனையும் முத்தையா செட்டியாரையும் நன்றாய்த் தெரியுமாம்' என்று விடையளிக்கவே, பாலகிருஷ்ணனுக்குண்டான சந்தோஷத்தை நாம் வர்ணிக்கவும் வேண்டுமோ? அவன், அடக்க இயலாத ஆவலுடன்,

"அப்படியா? அவர் எங்கே?" என்று கேட்க, கோபால செட்டியார்,

"அவருக்கு இப்பொழுது உடம்பு சரியாயில்லையாம்." என்று விடையளிக்கவே, பாலகிருஷ்ணன்,

"ஏன்? அவருக்கென்ன உடம்பு?" என்று வினவியவண்ணம் தன் தந்தையின் பக்கத்திலுட்கார்ந்துகொண்டிருந்தவரை நோக்கி, கெஞ்சிய குரலில், "ஸ்வாமி! தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் கொஞ்சம் விபரமாய்ச் சொல்லும்." என்று வேண்டிக்கொள்ளவே, வந்தவர்,

"எல்லாம் உம்முடைய தந்தைக்குத் தெரியும். இருந்தபோதிலும் மறுபடியும் சொல்லுவதில் ஒன்றும் கஷ்டமில்லை. இவ்வூரிலிருந்து 22 மைல் தூரத்தில் பூஷணிப்பேட்டையென்று ஒரு கிராமமிருப்பது உமக்குத் தெரிந்தேயிருக்கும். நான் அக்கிராமத்தின் கர்ணம். முத்தையா செட்டியாரிடம் சுமார் 7, 8 வருஷங்களுக்குமுன் என் தந்தை குமாஸ்தாவாயிருந்தார். ஆகவே, அவருக்கு செட்

டியாரையும் அவருடைய மகனையும் நன்றாய்த் தெரியும். கொலை நடந்த தினம் என் தந்தை இவ்வூருக்கு வந்திருந்தார். அவருக்கு அடிக்கடி ஒருவித மார்வலி திடீரென்று வருவதுண்டு. அன்று மாலை 7 மணி சுமாருக்கு, அவர் அத்தோட்டத்தின் பக்கம் வந்துகொண்டிருக்கையில், அந்த வலி வந்துவிட்டது. அது வந்துவிட்டால் அவருக்கு நடப்பதும் மூச்சுவிடுவதும் கஷ்டம். பேசவும் முடியாது. எனவே, மேலே நடக்க முடியாமல், அத்தோட்டத்திற்குள் சென்று, ஒரு மரத்தடியில் படுத்துவிட்டார். சுமார் 8½ மணிக்கு முத்தையா செட்டியாருடைய மகனும் அங்கு வந்து பக்கத்திலுட்கார்ந்துகொண்டாராம். ஆனால், என் தந்தை இருந்த இடம் இருட்டாயிருந்ததால், வாசுதேவ செட்டியார் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. பிறகு என் தந்தைக்குக் கொஞ்சம் வலி குறைந்து நடக்கமுடிந்தபொழுது, மணி 12 இருக்கும். அவர் அவ்விடத்தைவிட்டுப் போனதற்கு நாலைந்து நிமிஷங்களுக்குமுன்தான் வாசுதேவ செட்டியாரும் அங்கிருந்து போனாராம். ஆனால், இப்படி முத்தையா செட்டியார் கொலை செய்யப்பட்டதும், அதற்காக அவருடைய மகன் கைது செய்யப்பட்டிருப்பதும் எங்களுக்கு நேற்றுதான் தெரியும். இன்னும் என் தந்தை அந்த மார்வலியால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அத்துடன் நல்ல ஜ்வரமும் அடிக்கிறது. ஆகவே மிகவும் பலஹீனமாயிருக்கிறார். பிறகு, நாங்கள் விசாரித்ததில், போலீஸ் கோர்ட்டில் இக்கேஸ் விசாரணை வரும் வியாழக்கிழமை நடக்குமென்று தெரிந்துகொண்டோம். இவ்விதம் வாசுதேவசெட்டியார் கைது செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிந்ததும், என் தகப்பனார் அவரைக் காப்பாற்ற மிகவும் ஆவலுடன் இருக்கிறார். ஆனால், இப்பொழுது அவருடைய உடம்பு இருக்கும் ஸ்திதியில் இந்த வியாழக்கிழமை விசாரணைக்கு வரமுடியாது. ஆகையால், உங்களிடம் இவ் விஷயத்தைச் சொல்லி, உங்களுடைய வக்கீலைக்கொண்டு, விசாரணையை ஒத்திப்போட ஏற்பாடு செய்யும்படி சொல்லச் சொன்னார். இவ்வளவே விஷயம்." என்று கூறி முடித்தார்.

இதைக் கேட்டதும் பாலகிருஷ்ணன் கொஞ்சநேரம் மௌனமாயிருந்தான். பிறகு, வந்தவரை நோக்கி,

"உங்களுடைய தந்தையின் சாக்ஷி மிகவும் முக்கியம். சரி; இப்பொழுது அவர் யாரிடம் மருந்து சாப்பிடுகிறார்? நல்ல வைத்தியம் பார்க்கிறீர்களோ இல்லையோ?" என்று வினவ, வந்தவர்,

"நாட்டு வைத்தியம் பார்க்கிறோம்." என்று விடையளித்தார். உடனே, பாலகிருஷ்ணன்,

"இப்பேர்ப்பட்ட வியாதிகள் நாட்டு வைத்தியத்தில் தீராது. நீங்கள் ஒரு நல்ல இங்கிலீஷ் டாக்டரிடம் காண்பிக்கவேண்டும்." என்றான். வந்தவர், முகவாட்டத்துடனும், விசனமான குரலிலும்,

"வாஸ்தவம். ஆனால் இங்கிலீஷ் டாக்டர்கள் வந்து பார்ப்பதற்குமட்டும் 5 ரூ. பீஸ் கேட்கிறார்கள். மருந்துச் செலவு வேறு. நாங்களோ பரம ஏழை." என்று விடையளிக்கவே, கோபால செட்டியார், அவரை நோக்கி மரியாதையுடன்,

"ஸ்வாமி! நான் சொல்லுகிறதை வித்தியாசமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். உம்முடைய தந்தையின் வியாதியைத் தீர்ப்பது எங்களுடைய கடமை. இதோ உம்முடன் என் பையனையும் அனுப்புகிறேன். அவன் வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடும் செய்வான்." என்றார். பூஷணிப்பேட்டை சர்மா,

"செட்டியார்வாள்! தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும். என்னுடைய தகப்பனார் ரொம்ப மானி. நான் இதைப் பற்றி உங்களிடம் பேசியதை அறிந்தாலே, அவர் என்மீது மிகவும் கோபித்துக்கொள்ளுவார். அதுவுமன்றி, இப்பொழுது நாங்கள் உம்மிடமிருந்து எவ்வித உதவியையும் அங்கீகரித்தால், அது என் தந்தை சாக்ஷி சொல்லுவதின்பொருட்டு பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்த்ததுபோலாகும். அவருக்கு இந்த வியாதி சென்ற 10 வருஷகாலமாக உண்டு.

ஒவ்வொரு சமயம் 6 மாதங்களுக்குமேல் ஓரேடியாய் படுத்துவிடுவார். ஆனால் எப்படியோ தெய்வம் காப்பாற்றிக் கொண்டேவருகிறது. ஆகையால் அதைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்." என்றார். கோபால செட்டியார்,

"அப்படியல்ல. நான் இப்பொழுது உங்களுக்கு உதவி புரிய முன்வந்ததற்குக் காரணம், உம்முடைய தந்தை எங்களுடைய சாக்ஷி என்பதல்ல. நீர் என்னைப்பற்றி இவ்வூரில் நன்றாய் விசாரித்தால், எப்பொழுதுமே பிறர் கஷ்டப்படுங்கால் நான் உதவிசெய்ய முன்வருவதுண்டென்பது வெளியாகும். ஆகவே, இப்பொழுது உம்முடன் என் பையன் வந்து செய்யும் உதவியை நீங்கள் தயவுசெய்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்." என்று வற்புறுத்தினார். வந்தவர்,

"உம்முடைய பையன் என்னுடன் வருவதில் எனக்கொரு ஆக்ஷேபணையுமில்லை. இனனும் என் தகப்பனார் உங்களில் ஒருவரை நேரக் கண்டு இக் கேஸைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்றும் சொன்னார். ஏனென்றால், அவர் சுமார் 15 வருஷகாலம் பெரிய வக்கீல்களிடத்தில் குமாஸ்தாவாயிருந்தவர். எனவே, அவருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட கேஸ்களில் நல்ல அநுபவமுண்டு. அவர் உங்களுடைய மருமகன் குற்றவாளியல்லவென்று ரூபிக்க தன்னைத்தவிர வேறு பல வழிகளுண்டென்று சொல்லுகிறார்." என்று கூறவே, கோபால செட்டியார், மேலும் வியப்புற்று, சந்தோஷித்தவராய்,

"ஆஹா! அப்படியா? இங்கே பாரும்; உம்முடைய தந்தையின் சாக்ஷியாலாவது அல்லது அவருடைய யோசனையாலோ, என் மருமகன் இவ்வாபத்திலிருந்து தப்புவானாகில், நாங்கள் [illegible] ஒருநாளும் மறக்கமாட்டோம். எங்களுடைய நன்றியறிவை நாங்களுள்ளமட்டும் பலவிதங்களிலும் காண்பிப்போம். சரி; உங்களுடைய தந்தையும் எங்களில் ஒருவரைக் கண்டு பேசப் பிரியப்பட்டாரென்று சொல்லுகிறீர். இப்பொழுது எனக்கு வர செளகரியமில்லை. என்னுடைய பையனை அனுப்புகிறேன்." என்று, கூறி

விட்டு, திரும்பி பாலகிருஷ்ணனைப் பார்த்து, "இப்பொழுதே மணி 11 ஆகிறது. உங்களுக்கு பூஷணிப்பேட்டைக்கு 12½ மணிக்கு ஒரு வண்டி இருக்கிறது. முதலில் கிருஷ்ணய்யருடைய கிளப்பில் இவருடைய சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்." என்று சொல்லி மறுபடியும் வந்தவரைப் பார்த்து,

"ஸ்வாமி, தோட்டத்தில் ஸ்நானம் செய்ய வசதியுண்டு. எழுந்திருங்கள். நாழியாய்விட்டது." என்று அழைத்தார்.

ஆனால், நம் பாலகிருஷ்ணன் உடனே எழுந்திருக்கவில்லை. விடையுமளிக்கவில்லை. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர் "—ஆனால் இது மிகவும் ஆபத்தான காரியமாகையால், நீ உஜாராயிருக்கவேண்டும்." என்று சில தினங்களுக்குமுன் கூறியது அவனுடைய செவிகளில் இன்னும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆகவே, அவன் "இதில் ஏதேனும் சூதிருக்குமோ? நானும் இவருடன் சென்று ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு, என் மாமன் ராமானுஜமும் திங்கட்கிழமைக்குள் திரும்பி வராவிட்டால் மாகதவல்லியின் கதியென்னவாகும்? அப்படி எனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேரிட்டால் அதற்குக் காரணம் மைனர் கோவிந்தசாமியென்பதில் சந்தேகமில்லை. நான் இங்கிருக்கும் வரையில் தான் மாகதவல்லியை விவாகம் செய்துகொள்ளுவது முடியாத காரியமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். எனவே, என்னை அதுவரையில் தன் மார்க்கத்திலிருந்து விலக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பானோ?" என்று சந்தேகித்து, வந்த பிராமணனை ஒருதரம் ஏற இறங்கக் கவனித்தான். அவரும் இவனையே கவனித்தவண்ணமிருந்தார். அவர், பாலகிருஷ்ணனுடைய தயக்கத்தைக் கண்டதும், புன்சிரிப்புடன்,

"அப்பா! உனக்கும் அவசரமான காரியமிருந்தால் நீ இப்பொழுது என்னுடன் வரவேண்டிய அவசியமில்லை. பிறகு வரலாம்." என்றார். உடனே பாலகிருஷ்ணன்,

"சீச்சீ; நான் இவரை சந்தேகித்தது பிசகு. அப்படியே இவர் மைனர் கோவிந்தசாமியின் ஆசாமியாயிருக்கும்பக்ஷத்தில், என்னை உடனே தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லவல்லவோ முயலுவார்? அது எப்படியிருந்தபோதிலும் இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களில் நாம் தெய்வத்தைத்தான் நம்பலாம். அதுவுமன்றி, நான் இப்பொழுது இவருடன் போகாவிட்டால் என் தந்தைக்கும் கோபம் வரும்." என்று நினைத்து, வந்தவரைப் பார்த்து,

"எனக்கொன்றும் காரியமில்லை. உம்முடைய தந்தையைக் கண்டு பேச, என் தந்தையைக் காட்டிலும் நான் அதிக ஆவலுடனிருக்கிறேன். சரி; தயவுசெய்து நீங்கள் ஸ்நானம் செய்யுங்கள். நான் இதோ வந்துவிட்டேன்." என்று வெளியே சென்று, அவருடைய சாப்பாட்டிற்கு ஹோட்டலில் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, தன் அறைக்குச் சென்றான். பிறகு, "வேண்டுமானால் ராமானுஜத்தை உடனே வரும்படி ஒரு தந்தி கொடுக்கலாமா? சீச்சீ; அதுவும் பிசகு. அவன் ஒரு பைத்தியம். தந்தியைப் பார்த்ததும், தன் தங்கை சாகக்கிடந்தபோதிலும் ஓடிவந்துவிடுவான். பிறகு, அப்பெண்மணி இறப்பாளாகில், அந்த பாபம் நம்மைச் சேரும். ஆனால், அவன் எப்படியும் நாளை (ஞாயிற்றுக்கிழமை) இரவு இங்கு வந்துவிடுவானென்பது நிச்சயம். இருக்கட்டும்." என்று தீர்மானித்து, தன் மேஜையையணுகி ஒரு கடிதம் எழுதினான்.

பிறகு நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் இங்கு விபரமாய் எழுதவேண்டியது அவசியமில்லை. கடைசியில் பாலகிருஷ்ணனும் பூஷணிப்பேட்டை பிராமணனும் அக்கிராமம் வந்து சேர்ந்தபொழுது, பிற்பகல் மணி 3½ இருக்கும். அது மிகவும் சிறிய ஊராகையால், அதில் சுமார் 300 வீடுகளே உண்டு. அவைகளில் அநேகமாய் குடியானவர்களும் பள்ளர்களுமே வசித்துவந்தனர். அவைகளிலிருந்து கிட்டத்தட்ட நாலுகஜதூரத்தில் ஒரு வீடு தனிமையில் காணப்பட்டது. அதைச் சுற்றிலும் அழகிய தோட்டங்களும்

பெரிய மரங்களும் தென்பட்டன. பாலகிருஷ்ணனுடன் வந்த பிராமணன், அவ்வீட்டைக் காண்பித்து,

"அதுதான் எங்களுடைய வீடு. ஆனால், அது எங்களுடைய சொந்தமல்ல. அது இக்கிராமத்தின் ஒரு பெரிய மிராசுதாருடையது. நான் இவ்வூர் கர்ணமாகையால் அதில் வசிக்க எங்களுக்கு அநுமதி கொடுத்திருக்கிறார். இவ்வூரில் எங்களைத்தவிர வேறு பிராமணர்கள் கிடையாது." என்றார்.

பிறகு 5 நிமிஷ நேரத்திற்கெல்லாம், இருவரும் அவ்வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர். பாலகிருஷ்ணன், அப்படியே தனக்கு ஆபத்து வந்தால் வேண்டுமென்று, தயாராய் தன்னுடன் கொண்டுவந்திருந்த ஒரு நீண்ட கத்தியை தன் வலதுகையால், அப்பிராமணன் பார்க்க வழியின்றி, தடவிக்கொண்டே மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் நாலா பக்கங்களையும் கவனித்தவண்ணம் உள்ளே சென்றான். ஆனால், உள்ளே நுழைந்ததும், அவனுடைய சந்தேகம் கொஞ்சம் குறைந்தது. ஏனெனில், அவன் எதிர்பார்த்ததுபோல், அவ்வீட்டின் முன் கூடத்தில் சீக்காளி ஒருவர் படுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய சரீரம், தலையிலிருந்து கால்வரையில், ஒரு சிவப்பு சால்வையால் மூடப்பட்டிருந்தது. அவர், அவஸ்தையுடன், "ஐயோ! அப்பா!" என்று முனகிய வண்ணம் அப்படியும் இப்படியும் புரண்டுகொண்டிருந்தார்.

நிற்க, பாலகிருஷ்ணனை அழைத்துவந்தவர், வெளிக்கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு, அவனை படுத்திருந்தவரிடம் அழைத்துச் சென்று,

"அப்பா! இதோ வாசுதேவ செட்டியாருடைய மைத்துனன் வந்திருக்கிறார்." என்று கூறவே, நோயாளி,

"அப்படியா? வா அப்பா! இப்படி உட்கார்ந்துகொள்." என்று தன் வலது கையை வெளியே நீட்டி தன் சமீபத்தில் இடம் காட்டவே, பாலகிருஷ்ணனும் மரியாதையுடன் பக்கத்திலுட்கார்ந்துகொண்டான். நம் கர்ணம்

அவன் பின்புறம் நின்றுகொண்டிருந்தார். பிறகு, கிட்டத்தட்ட ஒருநிமிஷநேரம்வரையில், எல்லோரும் மௌனம் சாதித்தனர். அதன் முடிவில் படுத்துக்கொண்டிருந்தவர், திடீரென்று,

"ஐயோ! ஐயோ! என் கைகளைப் பிடி. கொரக்களை வாங்குகிறது." என்று வீரிட்டலறவே, பக்கத்திலிருந்த நம் பாலகிருஷ்ணன் தன் கைகளால் அவருடைய கால்களைப் பிடிக்கவாரம்பித்தான்.

இதைக் கவனித்துக்கொண்டேயிருந்த நம் கர்ணம், குபீரென்று பாய்ந்து, பாலகிருஷ்ணனை அப்படியே கீழே தள்ளி, அவனுடைய முதுகின்மீதேறி உட்கார்ந்துகொண்டார். அதே சமயம் பக்கத்தறையிலிருந்து இரு முரட்டுக் குடியானவர்கள் வெளிக்கிளம்பி, அவனுடைய கைகளையுங் கால்களையும் சிறிதும் திமிற வகையின்றி கட்டிவிட்டனர். பிறகு, நம் கர்ணம் ஒரு துணியைச் சுருட்டிவந்து அவனுடைய வாயில் அடைத்துவிட்டார்.

இதற்குள், படுத்துக்கொண்டிருந்தவர் தன் போர்வையை விலக்கிவிட்டு, எழுந்துட்கார்ந்துகொண்டு, கலகலவென்று நகைத்துக்கொண்டிருந்தார். அது மைனர் கோவிந்தசாமியின் தோழனாகிய கிட்டுவய்யரேயொழிய வேறல்ல. அவன், எழுந்து நின்றுகொண்டு, "மைனர்வாள்! மைனர்வாள்!" என்று அழைக்கவே, நம் கோவிந்தசாமியும், மற்றொரு அறையிலிருந்து தோன்றி, அங்கு வந்துசேர்ந்தான்.

கோவிந்தசாமி, உடனே வாயைத் திறக்காமல், பாலகிருஷ்ணனைக் கொஞ்சநேரம் இறுமாப்புடன் நோக்கியவண்ணம் நின்றுவிட்டு, பிறகு பரிஹாஸக் குரலில்,

"என்ன செட்டியார்வாள்! என்ன சமாசாரம்?" என்று வினவிவிட்டு, அவனும், சரீரம் குலுங்க, நகைக்க ஆரம்பித்தான்.

நிற்க, பாலகிருஷ்ணனுடைய முகத்தில் கோபாவேசமும் வீராவேசமும் ஜ்வலித்தன. அவனுடைய சரீரம்

துடித்தது. ஆனால் எதையும் செய்யச் சக்தியற்று பிடிபட்ட சிங்கம்போல் காணப்பட்டான். கோவிந்தசாமி, அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு மிகவும் சந்தோஷித்தவனாய்,

"அடே! அன்று என்ன சொன்னாய்? மரகதவல்லியை நான் மணந்துகொள்ளும் எண்ணத்தை அடியுடன் விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொன்னாயல்லவா? இவ்விவாஹத்தைத் தடுக்க உன்னாலும் முடியாது உன் அப்பனாலும் முடியாதென்று நான் உனக்குப் பலதரம் கூறியிருக்கிறேன். சரி; திங்கட்கிழமை காலை 10 மணிக்குள் மரகதவல்லி என்னுடைய மனைவியாய்விடுவாள். அதுவரையில் நீ இங்கிருக்கவேண்டும். ஆனால் உன்னை நான் எவ்விதத்திலும் கஷ்டப்படுத்தப்போவதில்லை. செவ்வாய்க்கிழமை நீ இங்கிருந்து விடப்படுவாய். உன் தோழன் அந்தப் பைத்தியம் ராமானுஜத்தைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. அவன் சுத்த மண்டு. இன்னும் அவன் தங்கை மிகவும் அபாய நிலைமையிலிருப்பதால், அவன் திங்கட்கிழமைக்குள் கிரிபுரம் வரமுடியாதென்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படியே வந்தபோதிலும் என்னை பயமுறுத்த அவனால் முடியாது. ஆனால் நீ இங்கிருந்து தப்பியதும், உடனே போலீஸாரிடம் சென்று என்னைக் கைது செய்ய ஏற்பாடு செய்யலாமென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பாய். அதைப்பற்றியும் நான் கவலைப்படவில்லை. நேற்று, முத்தையா செட்டியைக் கொன்றது யாரென்பது எனக்குத் தெரியாதென்று நான் சொன்னதை நீ நம்பிவிட்டாய். ஆனால் அது யாரென்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அதுவுமன்றி, வேண்டுமானால் இதே நிமிஷம் அவனை என்னால் பிடிக்கமுடியும். அவன் லேசானவனல்ல. அது இதுவரையில் நம் ஜில்லாவை அலற அடித்துவரும் நாகலிங்க நாடானேயொழிய வேறல்ல. அவனைப் பிடிப்பவர்களுக்கு, 2000 ரூ பரிசளிப்பதாக கவர்ன்மென்டாரே விளம்பரம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, நான் அவனைப் பிடித்துக்கொடுக்கும்பக்ஷத்தில், போலீஸார் நான் செய்த குற்றங்களுக்காக என்னை மன்னிப்பார்களென்

பது நிச்சயம். இன்னும் நீயும் உன் தந்தையும் என்னை மன்னிப்பீர்களென்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் நான் நாகலிங்க நாடானைப் பிடிப்பதின் பலனாய், உன் தங்கை புருஷன் காப்பாற்றப்படுவானாகையால், அதற்குக் காரணமாகிய என்னை ஹிம்ஸிக்க நீங்கள் துணியமாட்டீர்கள். இன்னும் திங்கட்கிழமை மாலை 5 மணிக்குள் நான் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யரிடம் நாகலிங்க நாடானைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லிவிடுவேனாகையால் அப்படியே நீ வந்து அவரிடம் என்னைக் கைது செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டபோதிலும் அவர் அதற்கு இணங்க மாட்டார். சரி; நான் போகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அட்டஹாஸத்துடன் போய்விட்டான்.

அத்தியாயம் 10.

அதே சனிக்கிழமை கிரிபுரத்தில் நடந்த மற்றொரு சம்பவத்தையும் நாம் கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

அவ்வூரில் ராமஸ்வாமி அய்யர் என்ற பெயருள்ள வக்கீல் ஒருவர் உண்டென்பது நம நேயர்கள் அறிந்த விஷயமே. அவருக்கு மாதந்தோறும் குறைந்தது 1500 ரூ வருமானமுண்டென்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அதுவுமன்றி அவருக்கு சொந்த ஐவேஜி 4 லக்ஷத்துக்குமேல் உண்டு. அவர் பிராமணஜாதியில் அஷ்டஸகஸ்ர வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவ் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களில் பணக்காரர்கள் மிகவும் சுவல்பமென்பதும், அப்படியே சிலர்இருந்தபோதிலும், அவர்கள்,ஜனங்கள் தங்களை உள்ளதைக்காட்டிலும் அதிக அந்தஸ்துள்ளவர்களென்று நம்பவேண்டுமென்ற அபேக்ஷையினால், கையிலுள்ள பணத்தைக் கண்டபடி 'தாம் தூம்' என்று வாரிச் செலவழித்துவிட்டு, சீக்கிரம் எளிய நிலைமைக்கு வந்துவிடுவார்களென்பதும் உலகமறிந்த விஷயமே. ஆனால் நம் வக்கீல் ராமஸ்

வாமி அய்யருக்கு நல்ல வருமானமும் ஐவேஜியுமிருந்ததால் அத்தகைய கஷ்டமொன்றும் எளிதில் வர நியாயமில்லாமலிருந்தது. அதுவுமன்றி, நாம் சொல்லும் சமயம் அவருடைய வீட்டில் பெண்மணிகள் இல்லை. நம் தென்னிந்தியாவில் பெண்களின் மூலமாய் விரயமாகும் பணத்தைக் கணக்கிடுவதே அவமானத்திற்கிடம். ஆகவே, அப்பெண்மணிகளெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, மனஉறுதியுடன், "நம் தாய்நாடு இந்த நிலைமையில் இருக்கும்பொழுது, இனி நாங்கள் பட்டுத் துணிமணிகளிலும் வைர நகைகளிலும் பணத்தை வீண் செலவு செய்யமாட்டோம். அப்படியே நம்மிடம் அதிகப்பணமிருக்குமானால், அதை நம் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்தின்பொருட்டும், இன்னும் நம் ஜாதியிலுள்ள பல அனாவசியக் கட்டுப்பாடுகளின் பலனாய் நம்மில் சிலர் அநுபவித்துவரும் கஷ்டங்களையும் அவமானங்களையும் நிவர்த்திசெய்யும்பொருட்டும் உபயோகிப்போம்" என்று சபதம் செய்துகொண்டு, தங்களால் இயன்றவரையில் பொதுஜன நன்மைக்காக உழைக்க முன்வருவார்களேயானால், அது நம் தாய்நாட்டுக்கே ஒரு கௌரவமாகும். இன்னும், நம் தேசத்திற்கு வந்து, நம்மைப் பல விதங்களிலும் அவமானப்படுத்தும் எண்ணத்துடன், மிஸ் மேயோவின் இனத்தைச் சேர்ந்த அந்நியநாட்டு மாதர்களால், நம் நாட்டுப் பெண்மணிகளை அடியுடன் நிந்தித்து, "அவர்களுக்கு படிப்பென்பதே கிடையாது. அவர்கள் மேல்நாட்டுப் பெண்களுடன் ஒத்திட்டுப் பேசுவதற்கே யோக்கியதையற்றவர்கள் — " என்று எழுதப்படும் புஸ்தகங்களை நம் பெண்மணிகளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து, அவைகளை கவனத்துடன் வாசிக்கச்செய்து, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் ரோஷத்தையும், "இனி இவ்விதம் அந்நிய நாட்டு மாதர்களால் எங்களை இகழ்ந்துபேச நாங்கள் இடங்கொடுக்கவே மாட்டோம். கூடிய சீக்கிரம் நாங்களும் எவ்விதத்திலும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களல்லவென்பதை ரூபித்துக் காண்பிப்போம்." என்ற அவாவையும் உண்ணுபண்ணவேண்டியது நம் புருஷர்களுடைய கடமை.

நிற்க, நம் வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யருடைய மனைவி இறந்து, நாம் சொல்லும் சமயம், 2வருஷகாலத்திற்குமேல் இருக்கும். தற்சமயம் அவரிடமிருந்த அம்மாதுசிரோமணியின் வைர நகைகள் மட்டும் 25000 ரூ மதிப்புள்ளவையென்றால், அவள் எவ்வளவு டாம்பீகமுள்ளவளாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை நம் நேயர்களே ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இந்த நகைகளையே நாம் முன் ஒரு இடத்தில் கூறிய நாகலிங்க நாடான் அன்று களவாடத் தீர்மானித்திருந்தான்.

ராமஸ்வாமி அய்யருக்குத் தற்சமயம் சுமார் 40 வயதிருக்கலாம். அவருக்குள்ள ஒரே புதல்வன் அச்சமயம் கிரிபுரத்தில் பி.ஏ.பரீக்ஷைக்கு வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். நம் ராமஸ்வாமி அய்யரைப் போன்ற அந்தஸ்துள்ளவர்களுடைய பையன்களுக்கு பெண்ணைக் கொடுக்க பலர் 'நான் நீ' என்று முன்வருவார்களென்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனால் தன் பையன் பி. ஏ. பாஸ் பண்ணும் வரையில் அவனுக்கு விவாஹம் செய்துவைப்பதில்லையென்று ராமஸ்வாமி அய்யர் காத்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் அப்படி தன் புதல்வனுடைய விவாஹத்தை ஒத்திப்போட்டதற்குக் காரணம் என்னவென்பது நமக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், வரவர, அப்பையனுடைய நடவடிக்கைகளிலிருந்து, மேலும் அதை ஒத்திப்போடும்பக்ஷத்தில் அவமானத்திற்கிடமென்று பயந்து, கடைசியில் 3 மாதங்களுக்குமுன், கிரிபுரத்திலிருந்து 200மைல் தூரத்திலுள்ள காமாக்ஷிபுரம் ஸப்ஜட்ஜ் விசுவனாதய்யருடைய பெண்ணை தன் குமாரனுக்கு விவாஹம் செய்துவைத்தார்.

இங்கு, ஸப்ஜட்ஜ் விசுவனாதய்யருடைய குடும்பத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லவேண்டியது அவசியம். அவருக்கு நாம் சொன்ன பெண்ணைத் தவிர தற்சமயம் 26 வயதுள்ள ஒரு புதல்வன் உண்டு. அப்பையன் பி.ஏ. பாஸ் பண்ணியதும், சீமைக்குச் சென்று டாக்டர் பரீக்ஷைக்கு வாசித்துவிட்டு, பல பெரிய பட்டங்களுடன் ஒருமாதகாலத்திற்குமுன் காமாக்ஷிபுரம் வந்து சேர்ந்தான். ஆகவே,

தன் தங்கையின் விவாஹம் நடந்தபொழுது அவன் இந்தியாவில் இல்லை. அவன் திரும்பிவந்ததும், தன் தங்கையின் கணவனைப் பார்க்கப் பிரியப்படவே, விசுவனாதய்யர் அதை நம் வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யருக்குத் தெரிவித்தார். கடைசியில் அப்பையனை நாம் சொல்லும் சனிக்கிழமை கிரிபுரம் வர ஏற்பாடாயிருந்தது. இவ்விதம் சீமைக்குச் சென்று வாசித்துவிட்டு வந்திருக்கும் தன் சம்பந்தியின் ஒரே பையன் வருகிறானென்பதுடன்கூட, நம் ராமஸ்வாமி அய்யருக்கு சமீபத்தில் 'ராவ்பகதூர்' பட்டமும் கிட்டியிருந்ததால், அன்று மாலை நடனத்தில் நிகரற்றவள் என்று பெயர் வாங்கியிருந்த அவ்வூர் தாசி மாணிக்கத்தின் சதிர் கச்சேரியும், இரவு ஒரு பெரிய விருந்தும் நம் வக்கீல் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இனி நம் கதையைத் தொடருவோம்.

ராமஸ்வாமி அய்யருடைய வீட்டில் சதிர் கச்சேரியின்பொருட்டும் விருந்தின்பொருட்டும் ஏற்பாடுகள் மிகவும் மும்முரமாயும் ஊக்கத்துடனும் நடந்துகொண்டிருந்தன. நம் வக்கீல் தன் அறையில் ஒரு கடிதத்தை தன் கையில் பிடித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தார். அக்கடிதத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியிருந்தது.

“ராமஸ்வாமி அய்யரவர்களுக்கு,

நான் இதற்கு முந்திய கடிதத்தில் எழுதியபடி என் பிள்ளை கிருஷ்ணமூர்த்தி, நாளையதினம் (சனிக்கிழமை) காலை 6 மணிக்கு இங்கிருந்து புறப்பட்டு, அதேதினம் மாலை 4 மணிக்கு கிரிபுரம் வந்து சேருவான். தங்களுக்கு அவனைத் தெரியாவிட்டாலும் அவனுக்கு தங்களை நன்றாய்த் தெரியுமாம். தயவுசெய்து அவனை ஸ்டேஷனில் சந்தித்து அழைத்துப் போகவும்.

கே. விசுவனாதய்யர்.”

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், அவருடைய புதல்வன் சுந்தரன் அங்கு வர, ராமஸ்வாமி அய்யர்,

"கங்காதரா! இன்று நான்கு மணி வண்டியில் உன் மைத்துனன் வருகிறானாம்; ஸ்டேஷனுக்குப் போகவேண்டும்." என்று சொல்ல, கங்காதரன்,

"ஆமாம்; நாம் அவனைப் பார்த்ததில்லையே." என்றான்.

"அதனால் பாதகமில்லை. அவனுக்கு என்னைத் தெரியுமாம். ஆகையால் நானே ஸ்டேஷனுக்குப் போகிறேன்," என்று ராமஸ்வாமி அய்யர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய முதல் குமாஸ்தா வாஞ்சி அய்யர் அங்கு வந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர் வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கவே. ராமஸ்வாமி அய்யர் "அப்படியா? என் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுவாரும்." என்று கூறிவிட்டு, சபேசய்யர் அப்பொழுது அங்கு வந்த காரணமென்னவென்று யோசிக்கலானார். சில நிமிஷ நேரத்திற்கெல்லாம் உள்ளே நுழைந்த சபேசய்யர், புன்சிரிப்புடன்,

"என்ன வக்கீல்வாள்? சௌக்கியமா?" என்று விசாரித்துக்கொண்டே பக்கத்திலிருந்த ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டார். பிறகு "எனக்கு உங்களுடன் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்." என்று கூறவே, ராமஸ்வாமி அய்யர், ஒன்றும் புரியாமல், திகைப்புற்று, தன் புதல்வனையும் குமாஸ்தாவையும் வெளியே அனுப்பிவிட்டு,

"என்ன சமாசாரம்?" என்று மரியாதையுடன் வினவினார்.

சபேச:—ஆமாம்; இன்று உங்களுடைய வீட்டில் என்ன விசேஷம்?

வக்கீல்:—என்ன? தெரியாதுபோல் கேட்கிறீர்களே. உங்களுக்கு இன்விடேஷன் வரவில்லையா?

சபேச:—வீட்டில் வந்திருக்கும். கொடுக்க மறந்திருப்பார்கள். (பிறகு, ராமஸ்வாமிய்யர் தன் வீட்டில் இன்ன

விசேஷமென்பதைச் சொன்னார்.) ஓஹோ! அப்படியா? ஆமாம்; உங்களிடம் ஏதேனும் வைர நகைகள் உண்டோ?

வக்கில்:—ஏன்? உண்டு. சுமார் 25000 ரூ மதிப்புள்ள என் ஸம்ஸாரத்தின் நகைகள் இருக்கின்றன.

சபேச:—அவைகளை இப்பொழுது எங்கு வைத்திருக்கிறீர்கள்? (ராமஸ்வாமிஅய்யர் ஒன்றும் புரியாமல் மேலும் வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தவராய், அதே அறையில் ஒரு மூலையில் காணப்பட்ட அழகிய ஒரு இரும்புப் பெட்டியைக் காண்பித்தார்.) சரி; அந்த நகைகளை இன்று நாகலிங்க நாடான் கொள்ளையடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறான்.

நாகலிங்க நாடானுடைய பெயரைக் கேட்டதும் நம் வக்கீலுடைய அடிவயிற்றைக் குழப்பியது. அவருடைய கலவரமும் குழப்பமும் அடங்க கிட்டத்தட்ட 10 நிமிஷ நேரத்திற்குமேலாய்விட்டது. அதற்குப்பிறகு, மிகவும் தைரியத்துடன் பேசவாரம்பித்தார்.

வக்கீல்:—அட போக்கிரிப்பயல் கெடுத்தானே! சரி; இது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?

சபேச:—இதை தற்செயலாய் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டோம். சரி; சதிர் கச்சேரிக்கும் விருந்திற்கும் எவ்வளவு பேரை அழைத்திருக்கிறீர்கள்?

வக்கீல்:—நான் அப்படியொன்றும் கண்டபடி கூட்டம் கூட்டவில்லை. அதிகமாயிருந்தால் 100 பேர் இருக்கும்.

சபேச:—அவர்களெல்லோரும் உங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தவர்கள்தானே?

வக்கீல்:—நன்றாய்த் தெரியும்.

சபேச:—இங்கு நீங்கள் ஒரு விஷயம் கவனிக்கவேண்டும். இந்த நாகலிங்க நாட[illegible] ந்துகொள்ளுவதில் நிகரற்றவ[illegible] ஜாக்கி

1882011

ரதையாய் இருக்கவேண்டும். இன்னும், இவ்விஷயம் எங்களுக்குத் தெரிந்து, அவனைப் பிடிக்கும்பொருட்டு நாங்கள் ஏற்பாடு செய்கிறோமென்பது நாகலிங்க நாடானுக்குத் தெரியக்கூடாது. நான் மாறு வேஷத்துடன் போலீஸ் பந்தோபஸ்து செய்துவிடுகிறேன். பிறகு சரண் செயல். (என்று கூறிவிட்டு, மேலே கொஞ்சநேரம பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு ஒருதரம் அவ்வீடு முழுமையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, போலீஸ்காரர்களை எங்கெங்கு காவல் வைக்கவேண்டுமென்பதையும், இன்னும் தான் செய்யவேண்டிய இதர ஏற்பாடுகளையும் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.)

அவர் சென்றதும், ராமஸ்வாமி அய்யர் கொஞ்சநேரம் பிரமையுடன் நகைகளிருந்த பெட்டியை உற்றுநோக்கியவண்ணமிருந்தார். பிறகு எழுந்து அதையணுகி நகைகள் ஜாக்கிரதையாயிருக்கின்றனவா வென்று பார்த்துவிட்டு, மறுபடியும் பெட்டியைப் பூட்டி சாவியை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவழியாய் தன் பீதியையும கவலையையும் மறைத்துக்கொண்டு தன் காரியங்களைக் கவனிக்கலானார். அவர் அந்நகைகளை வைத்திருந்த பெட்டி மிகவும் விலையுயர்ந்ததென்பதையும் தவிர, அது மிகவும் தந்திரத்துடன் வேலை செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் சாவி அகப்பட்டபோதிலும் அதன் மர்மத்தை யறியாதவன் அதைத் திறப்பது அசாத்தியம். அம் மர்மம் அவருக்கும் அவருடைய புதல்வன் கங்காதரனுக்கும்தான் தெரியமாகையாலும், இன்னும் போலீஸ் பந்தோபஸ்தும் ஏராளமாயிருக்குமென்பதை யறிந்தும், வரவர, நம் வக்கீல் அக்கவலையை அடியுடன் விட்டுவிட்டார். ஆனால் அவர் எவ்விஷயத்திலும் மிகவும் முன் ஜாக்கிரதையுடையவராகையால், அன்று முழுமையும் அந்நகைகளையும் தன் கண்பார்வையிலேயே வைத்துக்கொள்ள நிச்சயித்தார்.

ஆக[illegible] சுமார் $3\frac{1}{2}$ மணிக்கு, அவர் தன் [illegible]மார்த்தியின் புதல்வ[illegible]மூர்த்தியை சந்திக்க

ரயில்வேஸ்டேஷனுக்குப் போகுமுன், தன் அறைக்குச் சென்று, நாம் முன்னே சொன்ன பெட்டியைத் திறந்து, அதில் நகைகளிருந்த ஒரு அழகிய சிறு தந்தப்பெட்டியை எடுத்து கையில் வைத்துக்கொண்டார். பிறகு கங்காதரனையும் தன் முதல் குமாஸ்தா வாஞ்சி அய்யரையும் அழைத்து, தான் திரும்பி வருவதற்குள் சதிர் கச்சேரிக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் வர ஆரம்பித்துவிடுவார்களாகையால், அப்படி வருகிறவர்களை மரியாதையுடன் வரவேற்று உபசரிக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, கச்சேரி நடக்கவிருந்த இடத்திற்குப் போய், அங்கு எல்லாம் தன்னிஷ்டப்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு திருப்தி அடைந்தவராய் 'பேஷ்!' என்று ஒருதரம் கனைத்தார். அவ்விடம் பார்ப்போர் பிரமிக்கத்தக்கவிதம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. வேலையாட்கள் பலர் அங்குமிங்கும் பரபரப்புடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். கடைசியில் ராமஸ்வாமி அய்யர், குமாஸ்தா வாஞ்சி அய்யரைப் பார்த்து,

"ஓய்! இங்கு சதிர் கச்சேரி முடிவதற்குள் கீழே சாப்பாட்டுக்கு இலை போட்டுத் தயாராயிருக்கவேண்டும்." என்று மேலே பேசுமுன், வாஞ்சி அய்யர், பற்களைக் காட்டிக்கொண்டே கூழக்கும்புடு போட்டவண்ணம்,

"தாங்கள் எதற்கும் கவலைப்படவேண்டாம். நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்." என்று விடையளித்தார். மிகவும் ஆடம்பரமாய் சிங்காரித்துக்கொண்டு, தன் கையிலிருந்த வாசனைபோட்ட ஒரு பட்டுக் கைக்குட்டையால் தன் முகத்திலிருந்த பருக்களிலிருந்து கசிந்துகொண்டிருந்த நீரைத் துடைத்தவண்ணம் நின்றுகொண்டிருந்த, அவருடைய புதல்வன் கங்காதரனும்,

"நீங்கள் இதைப்பற்றி கவலைப்படாதேயுங்கள்." என்று கூறவே, வக்கீல், தான் ரயில்வேஸ்டேஷனுக்குப் போய்விட்டு வருவதாய்ச் சொல்லிவிட்டு, கீழே தயாராய் நின்றுகொண்டிருந்த தன் மோட்டாரில் ஏறிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

ராமஸ்வாமி அய்யர் ரயில்வேஸ்டேஷனை யடைந்த பொழுது, வண்டிவர இன்னும் 10 நிமிஷ நேரமேயிருந்ததால், அவர் உள்ளே சென்று முதல்வகுப்பு வண்டிகள் நிற்குமிடத்தில் மேலும்கீழும் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். அவர் அவ்வூரில் மிகவும் பெயர்பெற்ற வக்கீலென்பதையும் தவிர அவருடைய தடபுடலையும் கம்பீரத் தோற்றத்தையும் கண்டு எல்லோரும் மயங்கி வணங்கி அவருடைய சிநேகத்தை நாடுவது வழக்கம். அதுவுமன்றி, சாதாரணமாகவே ரயில்வே உத்தியோகஸ்தர்கள் முதல் இரண்டு வகுப்பு பிரயாணிகளிடம் எப்பொழுதும் மரியாதை காட்டுவதும், மூன்றாவது வகுப்புப் பிரயாணிகளை ஏதோ மிருகங்களென்று நினைத்து அவமானப்படுத்துவதும் உலகமறிந்த விஷயம். ஆகவே, ராமஸ்வாமி அய்யர் நிற்பதைக் கண்டதும், அவ்வூர் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் சபாபதி பிள்ளை, பல்லைக் காட்டிக்கொண்டு அவரை யணுகி, மரியாதையுடன் நமஸ்கரித்தார். ஆனால் நம் ராவ்பகதூர் ராமஸ்வாமி அய்யருக்கு ரயில்வேயில் உத்தியோகம் பார்க்கும் அனைவரும் படிப்பற்ற மட்டிகளென்றும், அவர்கள் அதை விட்டு வேறு நல்ல உத்தியோகமடைவது முடியாத காரியமென்றும் அபிப்பிராயமாகையால், தான் சபாபதிபிள்ளையுடன் பேசுவதே அகௌரவமென்று எண்ணியவர்போல் மிகவும் இருமாப்புடன் தன் தலையை ஒருதரம் ஆட்டிவிட்டு, மேலே அவருடன் தனக்குப் பேச இஷ்டமில்லை என்று சொல்லுவதற்கு அடையாளமாக தன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். இவ்விதம் தான் அவமானப்படுத்தப்பட்டதும், சபாபதி பிள்ளைக்கு உண்டான விசனத்திற்களவில்லை. ஆனால் அவர் பலதரம் தன் அசட்டுத்தனததினால் சில வெள்ளைக்காரர்களிடமும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களிடமும் அடிகூட வாங்கியிருந்ததால் தற்சமயம் தனக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை சிறிதும் பொருட்படுத்தாதவர்போல், தன் ஆபீஸை நோக்கி நடந்தார்.

நிற்க, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வண்டியும் வந்து சேர்ந்தது. நம் வக்கீல், நகைப்பெட்டியை மிகவும் ஜாக்

கிரதையுடன் தன் வலதுகையில் பிடித்துக்கொண்டே, முதல்வகுப்பு வண்டிகளை யுற்றுநோக்கியவண்ணமிருந்தார். அவைகளில் ஒன்றில் மிகவும் நாகரீகமான உடைகளை அணிந்துகொண்டும், பார்த்ததுமே அவர் சீமைக்குச் சென்று வந்தவரென்று கண்டுகொள்ளக் கூடிய அட்டஹாசத்துடனும் காணப்பட்ட சுமார் 27 அல்லது 28 வயதுள்ள ஒருவர், நம் வக்கீலை நோக்கி, "ராமஸ்வாமி அய்யர்வாள்! ராமஸ்வாமி அய்யர்வாள்!" என்று அழைக்கவே, வக்கீல், அவரே தன் சம்மந்தியின் புதல்வன் கிருஷ்ணமூர்த்தியென்று நிச்சயித்து, அவ்வண்டியை அணுகி,

"வரவேண்டும்; ஊரில் எல்லோரும் சௌக்கியம் தானே?" என்று யோகக்ஷேமங்களை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். இதற்குள் வந்தவரும் தன் சாமான்களை இறக்கும்படி கம்பீரத்துடன் இரு கூலியாட்களுக்கு கட்டளையிட்டுவிட்டு, கீழே இறங்கி, தளுக்குடன் நடந்து, மரியாதையுடன் நம் வக்கீலுடைய கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு மேல்நாட்டாரின் வழக்கப்படி குலுக்கிக்கொண்டே,

"எல்லோரும் சௌக்கியம்; ஏன்? மாப்பிள்ளை ஸ்டேஷனுக்கு வரவில்லையோ?" என்று வினவினார். ராமஸ்வாமி அய்யர், அவருடைய விலையுயர்ந்த உடுப்புக்களையும் நாகரீகத்தையும் கண்டு மெச்சியவராய் மனம்பூரித்து,

"இன்று ஆத்தில் சதிர்கச்சேரி நடக்கப்போகிறது; உங்கள் மாப்பிள்ளை அங்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறான்." என்று விடையளித்துக்கொண்டே, கீழே இறக்கப்படும் சாமான்களைக் கவனிக்கலானார். அவைகளும் மேல்நாட்டு நாகரீகத்தையே எடுத்துச்சொல்லின. ஒரு அழகிய தோல் பெட்டியின்மேல் "K. V. கிருஷ்ணமூர்த்தி, எல். ஆர். ஸி. பி." என்று வெள்ளை வர்ணத்தினால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

பிறகு, இருவரும் பேசிக்கொண்டே, வெளியே சென்று, சாமான்கள் உள்ளே வைக்கப்பட்டதும், மோட்டா

ரில் ஏறிக்கொள்ளவே அது புறப்பட்டது. அச்சமயம் நம் விருந்தாளி,

“தயவுசெய்து மோட்டாரை மெதுவாக விடச்சொல்லுங்கள். பார்த்துக்கொண்டே போகலாம்.” என்று சொல்லவே, ராமஸ்வாமிஅய்யர், டிரைவரிடம் வண்டியை மெல்ல ஓட்டும்படி ஆக்ஞாபித்தார். விருந்தாளி, புன்னகை செய்தவண்ணம், நம் வக்கீலை ஒருதரம் ஏற இறங்கக் கவனித்தார். கடைசியில், அவருடைய பார்வை வக்கீலுடைய கையிலிருந்த நகைப்பெட்டியின்மேல் விழவே,

“இதென்ன பெட்டி?” என்று மரியாதையுடன் வினவினார்.

ராமஸ்வாமி அய்யர் உடனே விடையளிக்கவில்லை. அவ்விதம் தன் வீட்டிற்குத் திருடன் வரப்போகிறானென்பதை யறிந்து, அதற்குப் பயந்து அப்பெட்டியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதை வெளியிட அவருக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனால் தகுந்தபடி வேறு காரணம் சொல்லத் தெரியாமல் தயங்கினார். அச்சமயம், அவருடைய பார்வை நம் விருந்தாளியின் இடுப்பில் காணப்பட்ட பெல்டிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு தோல் பையைக் கண்டதும், அவரிடம் கைத்துப்பாக்கி இருக்கிறதென்பதை யறிந்துகொண்டார். உடனே, “பேஷ்! இதுதான் நல்ல யோசனை; நான் இன்று முழுமையும் இப்பெட்டியை என் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் என் வீட்டிற்கு வருகிற ஒவ்வொருவரும் இக் கேள்வியைக் கேட்பார்கள். இன்னும் நாகலிங்க நாடான், மாறு வேஷத்துடன் என் வீட்டிற்குள் நுழைந்து, போலீஸாராலும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாமற்போய்விட்டாலும், அவன் இந் நகைகள் இவனிடமிருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாது. அப்படியே தெரிந்துகொண்டபோதிலும், இவனுடைய கம்பீரத் தோற்றத்தையும் கைத்துப்பாக்கியையும் கண்டால் நடுங்கிவிடுவான்.” என்று எண்ணமிட்டவராய் சுருக்கமாய் விஷயத்தை நம் விருந்தாளிக்குக் கூறிவிட்டு,

“தயவுசெய்து, இன்று முழுமையும் இந் நகைகளை நீ வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவைகள் உன்னிடமிருந்தால் எனக்குக் கவலையில்லை.” என்றார். விருந்தாளி கொஞ்சம் தயங்கினார். பிறகு,

“நான் வைத்துக்கொள்ளுவதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. இன்னும், என்னிடமிருந்து இவைகளைக் களவாடுவது கஷ்டமே. ஆனால் விலையுயர்ந்த சாமான்களாகையால் கொஞ்சம் யோசிக்கிறேன்.” என்று விடையளித்தார். ராமஸ்வாமி அய்யர்,

“அதனால் பாதகமில்லை. அப்படியே நாகலிங்க நாடான், இந்திரஜாலம் கற்றவனாயிருந்து, இவைகள் உன்னிடமிருப்பதையறிந்து உன்னைப் பொடிபோட்டு மயக்கி இவைகளை அடித்துக்கொண்டுபோய்விட்டால் போகட்டும். எப்படியும் உன்னை மயக்கக்கூடியவனுக்கு என்னையும் மயக்க முடியும். இவைகள் உன்னிடமிருப்பதை ஒருவரிடமும் சொல்லாதே. இந்தா; வைத்துக்கொள்.” என்று வற்புறுத்தவே, விருந்தாளி, அரைமனதுடன் சம்மதிப்பவர்போல், நகைப்பெட்டியை வாங்கிக்கொண்டு,

“நகைகள் இப்பெட்டியில்தானிருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லையே? ஏனென்றால் ஒரு முடிச்சாய்க் கட்டிவிட்டால் சுலபமாக என் கால்சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொள்ளமுடியும்.” என்று கூறினார். ராமஸ்வாமி அய்யர்,

“உன் இஷ்டப்படியே செய்.” என்று அனுமதி கொடுக்கவே, விருந்தாளி ஒரு பெரிய கைக்குட்டையை எடுத்து, நகைகளை அதில் வைத்து ஒரு முடிச்சாய்க் கட்டி தன் கால்சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டார். பிறகு இருவரும் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே, ராமஸ்வாமி அய்யருடைய வீட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தனர். உள்ளே சென்றதும் நம் விருந்தாளி தன் கோட்டைமட்டும் களைந்துவிட்டு கால்சட்டையுடன் ஒரு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டார். உடனே ராமஸ்வாமி அய்யர் சிற்றுண்டி கொண்டுவரும்படி ஒரு பரிசாரகனுக்குக் கட்டளையிடவே

5 நிமிஷத்திற்குள் பல சிறு வெள்ளித்தட்டுகள் கொண்டு வரப்பட்டன. உடனே, வக்கீலும் விருந்தாளியும் நாற்காலிகளி லுட்கார்ந்தபடியே பேசியவண்ணம் புசிக்கவாரம்பித்தார்கள்.

நிற்க, சதிர் கச்சேரிக்கும் விருந்துக்கும் அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் வந்துகொண்டேயிருந்தனர். ராமஸ்வாமி அய்யர் சிற்றுண்டி முடிந்ததும் வெளியே வந்து, வந்தவர்களை உபசரிப்பதும், தன் முக்கிய சிநேகிதர்களில் சிலரை விருந்தாளியிடம் அழைத்துச் சென்று அறிமுகமாக்கிவைப்பதுமாயிருந்தார். நம் விருந்தாளி இன்னும் தன் கால்சட்டையைக் களையவில்லை. அவரைப் பார்த்ததும் முதலில் சிலர் அவர் யாரோ கிருஸ்தவனென்று நினைத்தார்கள். ஆனால் அவர் சீமைக்குச் சென்று வந்தவரென்பதை யறிந்ததும் அவர்களுடைய ஆச்சர்யம் கொஞ்சம் குறைந்தது. விருந்தாளி தன் ஆசனத்தில் கம்பீரத்துடன் உட்கார்ந்தபடியே, வாயைத் திறந்து சளசள வென்று பேசாமல், நாஜூக்காய் தலையை யாட்டுவதும், அதிகமாய்ப் போனால், தன்னுடன் பேசுகிறவர்களுக்கு விடையளிக்கும்பொருட்டு, "ஓஹோ! அப்படியா? சரிதான்; ரொம்ப சந்தோஷம்." என்று சில வார்த்தைகளை மட்டுமே கூறுவதுமாயிருந்தார். அவருடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்டதும் சிலர் அவர் மகா பெரிய மனுஷ்யனென்று மதித்து அவரைப்பற்றி மிகவும் நல்ல அபிப்ராயத்துடன் சென்றனர். மற்றும் சிலர், "போக்கிரிப்பயல்! என்ன திமிறு? என்ன கர்வம்? சீமைக்குப் போய்விட்டு வந்தால் இவனும் துரையாய்விட்டானோ? என்னமோ பிரமாதமாய் சிறிதும் மரியாதையில்லாமல், கால்மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு, பேசினால் வாய்முத்து உதிர்ந்துவிடும்போல் அட்டஹாஸம் பண்ணுகிறான்." என்று வெறுப்புடன் முணுமுணுத்துக் கொண்டே சென்றனர். ஆனால், நம் விருந்தாளி எதையும் லக்ஷியம் செய்ததாய்த் தோன்றவில்லை.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யர் கவலையே வடிவாக அங்குமிங்கும் பரபரப்புடன் அலைந்துகொண்டிருந்

தார். அச்சமயம், அவர், தன் போலீஸ் உடுப்புக்களை யணிந்துகொள்ளாமல், ஏதோ சதிர் கச்சேரிக்குத் தானும் வந்தவர்போல், சாதாரண உடைகளையே அணிந்துகொண்டிருந்தார். அவருக்கு நாகலிங்க நாடான் மகா தந்திரசாலி என்பது தெரியுமாகையால், தான் அவ்வளவுதூரம் சிரமப்படும், அவன் தன்னை ஏமாற்றி மடையனாக்கிவிடுவானோ என்று சொல்லொணா கவலையும் திகைப்புமடைந்தவராய், உள்ளே வரும் ஒவ்வொருவரையும் கூர்ந்து கவனிப்பதும், தான் சந்தேகிக்கும் பேர்வழிகளைப்பற்றி கக்காதாரனிடம் விசாரிப்பதுமாயிருந்தார். நாகலிங்க நாடான், சாதாரணத் திருடனைப்போல், கன்னக்கோல் வைத்தும், சுவரேறிக் குதித்தும் உள்ளே புகுந்து கொள்ளையடிக்கமாட்டானென்பதும், மாறுவேஷத்துடன் பிறர் சிறிதும் சந்தேகிக்கவகையின்றி, தாராளமாய் உள்ளே வந்து தன் கார்யத்தை முடித்துக்கொள்ளுவானென்றும், அவர் நன்கறிந்தவராகையால், உள்ளே வந்த ஒவ்வொருவரையும் சந்தேகிக்கலானார். அதுவுமன்றி மாறுவேஷமணிந்த பல போலீஸ்காரர்கள் கூட்டத்துடன் கலந்துகொண்டு, அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரையும் தங்கள் கண்பார்வையிலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ் வீட்டைச் சுற்றிலும் பலர் மறைந்துகொண்டு, இமைகொட்டாமல் உள்ளே வருகிறவர்களையும் வெளியே போகிறவர்களையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். முதலில் நகைப்பெட்டியிருந்த (வக்கீல் ராமஸ்வாமி அய்யருடைய) அறைக்குள் நுழைய இரு வழிகளுண்டாகையால், அங்கும் இரு போலீஸ்காரர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஏனென்றால் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சபேசய்யருக்கு அவ்விதம் நம் வக்கீல் நகைகளையெடுத்து விருந்தாளியிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தது தெரியாதாகையால், அவர், நகைகள் அவ்வறையிலேயே இருப்பதாக நினைத்து, அதை மிகவும் சிரத்தையுடன் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு சமயம், நம் வக்கீல், அவரைக் கண்டதும்

"என்ன சபே[illegible]யரவர்களே! [illegible]ரம்? [illegible]மாம்; நீங்கள் [illegible]ம்மதியின் பின்[illegible]ர்க்க

வில்லையே—" என்று கேட்கும்பொழுதே, விருந்தாளியும் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். உடனே, ராமஸ்வாமி அய்யர், அவரைப் பார்த்து, சபேசய்யரைக் காண்பித்தவண்ணம்,

" இவர்தான் நான் சொன்ன இவ்வூர் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். மகா கெட்டிக்காரர். இவர் இங்கு வந்தது முதற்கொண்டு, பல சண்டாளர்களைப் பிடித்து ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களையும் கவலையையும் நிவர்த்திசெய்திருக்கிறார்." என்று புகழ்ந்துபேசினார். நம் விருந்தாளி, சபேசய்யருடைய கரங்களைக் குலுக்கியவண்ணம், மிகவும் வசீகரமான குரலில்,

" ஓஹோ ! அப்படியா ? ரொம்ப சந்தோஷம் ; உங்களைப்பற்றி நான் மிகவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். காமாக்ஷிபுரம் துப்பறியும் சுபவைரநாதர் என்னுடைய சிநேகிதர். அவரை எனக்கு சிறுவயதிலிருந்தே தெரியும். நாங்கள் போனவாரம் சந்தித்தபொழுது, அவர் தங்களை மிகவும் சிலாகித்துப் பேசினார். இன்னும், நீங்கள் இருவரும் இந்த நாகலிங்க நாடானைப் பிடிக்காமல் விடுவதில்லை என்று சபதம் செய்துகொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் எப்படியாவது இந்தச் சண்டாளனைப் பிடித்து தண்டனைக்குள்ளாக்கிவிட்டால், உலகத்துக்கே ஒரு பெரிய நன்மையைச் செய்ததாகும்." என்றார். சபேசய்யர், நம் விருந்தாளியைக் கூர்ந்து நோக்கியவண்ணம்,

"அப்படிச் சொல்லுவதற்கு மில்லை. இந்த நாகலிங்க நாடான் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் ஏழைகளையும் யோக்கியர்களையும் ஹிம்சிப்பதாய்த் தோன்றவில்லை. இருந்தாலும், நான் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தன் என்ற முறையில் அவனைப் பிடிக்கவேண்டியிருக்கிறது." என்று விடையளித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

பிறகு, விருந்தாளி மாடியில் சதிர்க்கச்சேரி நடக்குமிடத்திற்குச் [illegible] ந்தனவே ஜனங்கள் ஏராளமாய்க் [illegible] ம் அழகாய் அலங்கரிக்கப் [illegible] று முன் [illegible] சொல்லிவிட்டோம்.

188784

"பால வித்யா"

1931ஞு ஆகஸ்டுமீ பஞ்சாங்கம்.

தேதி	த.மீ	வார.	திதி, நக்ஷத்திரம், தியாஜ்ஜியம், யோகம் முதலியன.
1	கஎ	சனி	திரு சஉ-ஙரு0. சத ஙரு-உஎ, தி ருங-அ, அ,ம.
2	கஅ	ஞாயி	சது ௩எ-கசு, பூரட் சக-சரு, தி ய-0, ஸங்-சஙா, சி, அ.
3	ககூ	திங்	பஞ் ருஉ-கஉ, உத்ரட் சஅ-சு, [தி அ-கசு, சி.
4	உ0	செவ்	ஷஷ்ட் ருசு-சசு, ரேவ ருச-கஎ, [தி உக-கங, சி.
5	உக	புத	ஸப் சு0-0. அசு ருசு-ருஉ, [தி சஅ-ருசு, ம,சி
6	உஉ	வியா	ஸப்0-சஎ பரசு0-0, திஉரு-சஉ [கானாஷ்டமி, சி.
7	உங	வெ	அஷ் ங-சஅ. பர ச-உசு, ❊, [தி ஙசு-சு, கார்-உப, சி,ம.
8	உச	சனி	நவ ரு-ஙஎ, [illegible] எ-ருஉ, தி சசு-உச, அ.
9	உரு	ஞாயி	தெ சு-கரு, ரோ க0-க0. தி உச-உச, அ,சி.
10	உசு	திங்	ஏகா ரு-ஙச, மி [illegible] கக-சு, தி ஙஉ-ரு, ஸர்வஏகா, அ,சி.
11	உஎ	செவ்	துவா ங ச0, திரு க0-ருஎ, தி ச0-உக. பிரதோஷம், ம.
12	உஅ	புத	திர 0-சச, சது ருசு உ, புன சு-சச, தி உசு-[illegible], சி. [சி.
13	உகூ	வியா	● ருஉ-உ, பூச எ-ஙங, தி ஙஅ-0. ஸர்வஅமாவாஸ்யை,
14	ஙய	வெ	பிர சசு ஙரு, ஆயி ச-ஙஅ, தி ஙஉ-ருசு, ம. [அ, சி.
15	ஙக	சனி	துவி ச0-சஅ, மக க-ரு, பூர ருசு-அ, தி கசு-சஅ, ‿, அ,சி,ம
16	ஙஉ	ஞாயி	திரு ஙச-சசு, உத் ருஙு-சு, தி கச-0, ஸிம்-ரவி ருசு-ஙங, கு
17	க	திங்	சது உஅ-ருக, ஹஸ் சசு-உ, தி கஉ-சங, கு-திதி, ஸ [சி, அ.
18	உ	செவ்	பஞ் உஉ-ருங, சித் சரு-அ, தி எ-சச, தி ருஅ உ0, நாகபஞ், [கருடபஞ்சமி, திதிதுவயம், ஷஷ்டி உப. சி.
19	ங	புத	ஷஷ் கஎ-கசு, ஸ்வா சக-சஉ, சேஷ ருஉ, தி ருரு உ, ஸப்
20	ச	வியா	ஸப் கஉ-கக, விசா ஙஅ-ருஉ, தி சஅ ஙரு, சி [வி, சி
21	ரு	வெ	அஷ்ட ஏ-சஎ, அனு [illegible] ரு0-ஙங, வரலெக்ஷ்மிவி,
22	சு	சனி	நவ ச-கரு. கேட் ஙரு சஉ, தி ருரு-சஉ, சி. [சி,ம.
23	எ	ஞாயி	தெ [illegible], மூல ஙரு-சஉ, தி கக சஉ, அ,சி.
24	அ	திங்	ஏகா0-உஎ, பூராஙசு-ருஉ, தி0-க0, [illegible], [கல்யாணம் [illegible], ஸர்வஏகா, சி,ம.
25	கூ	செவ்	துவா0-உஎ, உத்ரா ஙசு-உ0, சேஷ [illegible], [illegible], பிரதோஷ,
26	கய	புத	திர [illegible], திரு சஉ-[illegible], [illegible], [illegible], சி,ம. [சி
27	கக	வியா	[illegible] ○ [illegible], தி 0-0, பௌர-வி, சி,ம.
28	கஉ	வெ	[illegible]
29	கங	சனி	[illegible]
30	கச	ஞாயி	[illegible]
31	கரு	திங்	[illegible] [அதிதி, சி.

ஆவணி

ராகு			
	17வி-ரவி 20 ,, சுக் 27-து-குஜ		ரவி சுக் வியா புத
சனி			கே குஜ

பிரஸவ காலத்தில் செய்யவேண்டிய முதல் உதவி.

நூலாசிரியர்—டாக்டர் யு. ராமராவ்.

நமது இந்துதேசத்தில் தாய்களின் மரண விகிதமும் சிசுக்களின் மரண விகிதமும் தற்போது அதிகமாகவிருக்கிறது. ஒரு வயதுக்குட்பட்ட சிசுக்களில் 1000க்கு 260 பேர்கள் வருஷவாரி மாண்டுபோகிறார்கள். தாய்மார்கள் கர்ப்பிணிகளாக இருக்கும்போது ஆரோக்கிய விதிகளைக் கவனியாமல் தேகத்தை பலஹீனப்படுத்திக்கொள்வதும், பிரஸவகாலத்தில் டாக்டர், தேர்ச்சிபெற்ற மருத்துவ ஸ்திரீ இவர்கள் உதவி இல்லாமல், புராதன பழக்கத்தைக் கைப்பிடித்து ஒன்றும் தெரியாத மருத்துவகுல ஸ்திரீகளைக்கொண்டு மருத்துவம் செய்துகொள்வதும், சிசு பிறந்த பிறகு அதற்கு வேண்டிய போஷிப்பைச் சரிவர செய்யாமலிருப்பதுமே இதற்கு முக்கிய காரணங்களாக இருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி இந்திய ஸ்திரீகளுக்கு பிரஸவத்தைக் குறித்து அற்பஞானமாகிலும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. முதல் உதவிபுரியப் போதுமான அறிவு இல்லாமையால் அநேக கெடுதிகள் சம்பவிக்கின்றன. பிரஸவ வேதனைப்படும்போது டாக்டர் அல்லது மருத்துவ ஸ்திரீ வரும்வரையில் இன்னது செய்யவேண்டுமென்பதை மட்டும் இச்சிறு நூல் கற்பிக்கிறது. இதில் பதினான்கு அத்தியாயங்கள் அடங்கியுள்ளன. கர்ப்பச் சின்னங்கள், கர்ப்பகாலத்தில் நேரிடும் விபத்துக்கள், சுகப்பிரசவம், கஷ்டப் பிரசவம், பிரசவத்தில் பரிசுத்தம், பிரசவகாலத்தில் நேரிடக்கூடிய சிக்கான வியாதிகள், குழந்தையின் பாதுகாப்பு, சிசுக்களின் போஷிப்பு இவை முதலியன யாவரும் அவசியம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள். இப்புத்தகம் எளிய தமிழ் நடையில் பரிபாஷைக் கலப்பின்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

விலை அணா 6.

ஒரு காப்பி வேண்டுவோர் 7 அணா ஸ்டாம்பு அனுப்பவேண்டும். வி. பி. யில் அனுப்பவேண்டுமானால் ஆறு காப்பிக்கு குறையாமல் ஆர்டர் செய்யவேண்டும். வேண்டுவோர் சென்னை தம்புசெட்டி தெரு 323 நெ. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரதர்ஸ் அவர்களிடம் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலாசம்—ஆரோக்கிய தீபிகை மானேஜர், தபால் பெட்டி 166, சென்னை என்று எழுதவும்.

Printed and Published by N. Venkataraman,
at the Sri Vidya Press, Kumbakonam.